VEJEN TIL
KRISTUS

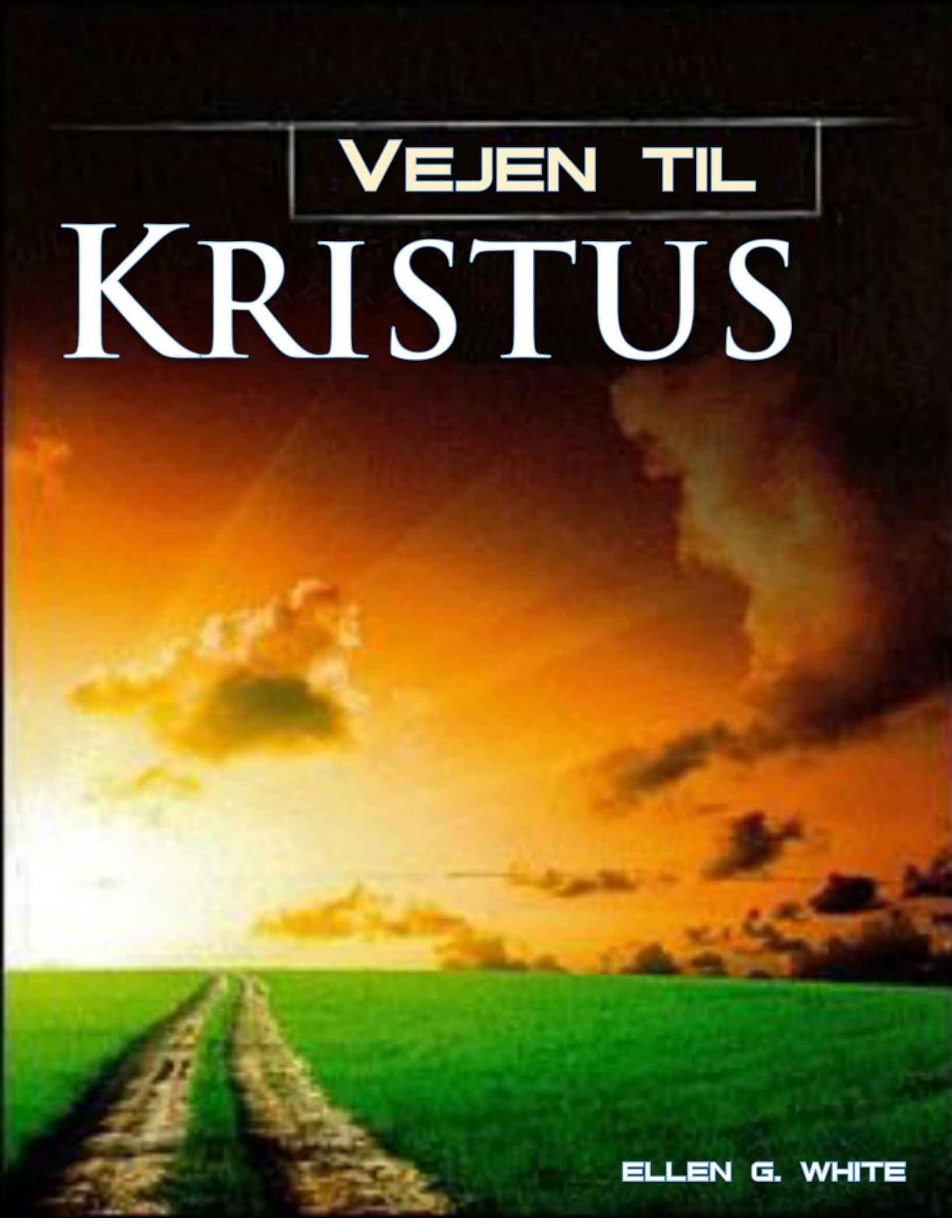

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Danish

Ophavsret © 2020. Nye Pagt Internationale Publikationer

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må gengives eller overgives i nogen form eller på nogen måde uden udtrykkelig skriftlig tilladelse fra forfatteren. undtagen i tilfælde af korte citater, der er indeholdt i kritiske artikler og anmeldelser. Henvis alle relevante spørgsmål til udgiveren.

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres eller transmitteres i nogen form eller med nogen midler, elektronisk eller mekanisk, herunder fotokopiering, optagelse eller af en information storage and retrieval system - med undtagelse af en korrekturlæser, der kan citere korte passager i en anmeldelse til at blive trykt i et blad eller en avis - uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Publikationsdata Katalogisering

Redigering og design: Nye Pagt International Gruppe

Trykt i Det Forenede Kongerige.

Første Udskrift Den 26. Maj 2020

Udgivet af: Nye Pagt Internationale Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøg hjemmesiden: www.newcovenant.co.uk

Jesus sad som hædersgæst ved toldernes bord og viste ved sin forståelse og selskabelige venlighed, at han anerkendte menneskets værdighed, og menneskene længtes efter at blive værdige til hans tillid. Hans ord faldt på deres tørstige hjerter med en velsignet livgivende kraft. Nye impulser vågnede, og muligheden for et nyt liv åbnede sig for disse udstødte i samfundet.

Jesus påpegede den falske læres magt til at ødelægge værdsættelsen af og ønsket om sandheden. Han sagde: "Ingen, som har drukket gammel vin, vil have en ung, for han siger: Den gamle er bedst." Al den sandhed, der var blevet givet verden af patriarkerne og profeterne, strålede frem i ny skønhed gennem Jesu ord.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerede Bøger, Transformerede Sinds

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Denne side er tom med vilje

Anerkendelse

Dedikeret til Gud.

Forord

New Covenant Publications International forbinder læseren igen med den guddommelige plan, der binder himmel og jord og styrker evigheden af loven om kærlighed. Logoet, Pagtens Ark repræsenterer intimiteten mellem Kristus Jesus og hans folk og centraliteten i Guds lov. Som det er skrevet, "dette skal være den pagt, som jeg vil indgå med Israels hus, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres indre dele og skrive den i deres hjerter, og de skal være mit folk, og jeg skal være deres Gud. " (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Faktisk attesterer den nye pagt på en forløsning, der er født af uformindsket strid og forseglet med blod.

I utallige århundreder har mange udholdt tåbelig lidelse og uforståelig undertrykkelse, beregnet til at udslette sandheden. Især i de mørke tider var dette lys stærkt embatteret og tilsløret af menneskelige traditioner og folkelig uvidenhed, fordi verdens indbyggere havde foragtet visdom og overtrådt pagten. Kompromisens blødhed med spredende ondskab provokerede en sådan svøbe af uhæmmet degeneration og diabolsk umenneskelighed, at mange liv blev uretfærdigt ofret, idet de nægtede at overgive samvittighedsfriheden. Ikke desto mindre blev en mistet viden genoplivet, specielt i reformationens tid.

1500-tallets reformations æra udløste et øjeblik af sandhed, grundlæggende ændringer og deraf følgende turbulens, som det afspejles i modreformationen. Imidlertid genopdager man gennem dette bind den ubestridelige betydning af denne enestående revolution fra reformatorernes og andre modige pionerer. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampe, grundene til sådan fænomenal modstand og overnaturlige indgreb.

Vores motto: "Reformerede bøger, transformerede sinds" fremhæver den distinkte litteraturgenre, komponeret i en kritisk æra og dens indflydelse. Det resonerer også, hvor presserende personlig reformation, genfødelse og transformation er. Da Gutenberg-trykpressen, kombineret med oversættelsesbureauet, sprede principperne for den reformerede tro, for omkring 500 år siden, kommunikerede den digitaliserede presse og online medier på alle sprog sandhedens lys i disse sidste tider.

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1—Kærlighed til Mennesker 5
Kapitel 2—Synderens behov for Kristus 9
Kapitel 3—Omvendelse 12
Kapitel 4—Bekendelse 20
Kapitel 5—Overgivelse 23
Kapitel 6—Tro og accept 26
Kapitel 7—En forandret karakter 30
Kapitel 8—At vokse i Kristus 35
Kapitel 9—Arbejdet og livet 40
Kapitel 10—Kendskab til Gud 44
Kapitel 11—Bønnens privilegium 48
Kapitel 12—Hvad gør man med tvivl? 55
Kapitel 13—Glæde i Herren 60

Kapitel I—Kærlighed til Mennesker

Både naturen og Bibelen fortæller om Guds kærlighed. Vores far i himlen er kilden til liv, visdom og glæde. Se på de vidunderlige og smukke ting i naturen. Tænk på deres utrolige tilpasningsevne, og hvordan de dækker ikke bare menneskenes, men alle levende skabningers behov. Solskinnet og regnen, der glæder og frisker op på jorden, bjerge, have og sletter — alt vidner for os om Skaberens kærlighed. Det er Gud, som sørger for alt det, hans skabninger har brug for. Sagt med salmistens dejlige tekst: {VTK 7.1}

„Alles øjne er rettet mod dig,

og du giver dem deres føde i rette tid. Du åbner din hånd

og mætter alle skabninger med det, de ønsker."

Salme 145,15-16 {VTK 7.2}

Gud skabte mennesket fuldstændig helligt og lykkeligt; og den unge jord kom direkte fra Skaberens hånd, uden det mindste spor af forfald eller nogen skygge af forbandelse. Det er overtrædelse af Guds lov — loven om kærlighed — som har ført lidelse og død med sig. På trods af dette finder vi tegn på Guds kærlighed midt i den lidelse, som er et resultat af synden. Der står skrevet, at Gud forbandede jorden på grund af mennesket (1 Mos 3,17). Torne og tidsler — de besværligheder og prøvelser, som gør menneskets liv til et liv med arbejde og besvær — blev pålagt mennesket for dets eget bedste som en del af den forberedelse, der er nødvendig for Guds plan om at løfte mennesket op fra den ruin og nedværdigelse, som synden har forårsaget. I dens faldne tilstand er verden imidlertid ikke blot sorg og smerte. Naturen selv bringer budskaber om håb og trøst. Der findes blomster på tidslen, og tornene er dækket af roser. {VTK 7.3}

På hver eneste knop i svøb står der skrevet: „Gud er kærlighed". Det kan læses på hvert spirende strå. De dejlige fugle, der fylder luften med deres glade sange, de vidunderligt farvede blomster, der i deres fuldkommenhed fylder luften med dufte, de høje træer i skovene med deres enorme kroner af levende grønt — alle vidner de om Guds ømme, faderlige omsorg og om hans ønske om at gøre sine børn lykkelige. {VTK 8.1}

Guds ord åbenbarer hans karakter. Han har selv tilkendegivet sin uendelige kærlighed og medfølelse. Da Moses bad: „Lad mig dog se din herlighed," svarede Gud: „Jeg vil lade al min skønhed gå forbi dig" (2 Mos 33,18-19). {VTK 8.2}

Dette er hans herlighed. Og Herren gik forbi ham og råbte: „Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed. Han bevarer troskab i tusind slægtled, tilgiver skyld og overtrædelse og synd" (2 Mos 34,6-7). Han er „sen til vrede og rig på troskab", „holder af at vise godhed" (Jon 4,2; Mika 7,18). {VTK 9.1}

Gud har knyttet vore hjerter til sig gennem utallige tegn i himlen og på jorden. Han har forsøgt at åbenbare sig for os gennem naturen og gennem de dybeste og ømmeste jordiske bånd, som mennesker kan forestille sig. Men disse ting giver kun et ufuldstændigt billede af hans kærlighed. På trods af alle disse beviser er menneskets sind blevet formørket af det godes fjende, så de begyndte at betragte Gud med frygt; de tænkte på ham som alvorlig og ubarmhjertig. Satan forledte mennesket til at opfatte Gud som et væsen, hvis mest fremtrædende egenskab er alvorlig retfærdighed — en barsk dommer og en hård, nøjeregnende kreditor. Han malede et billede af Skaberen som et væsen, der med et nidkært øje søger at opdage fejl og mangler hos mennesker, så han kan hjemsøge dem med fordømmelser. Det var for at fjerne denne mørke skygge og vise verden Guds uendelige kærlighed, at Jesus kom for at leve blandt mennesker. {VTK 9.2}

Guds søn kom fra himlen for at åbenbare Faderen. „Ingen har nogensinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk“ (Joh 1,18). „Og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som sønnen vil åbenbare ham for“ (Matt 11,27). Da en af disciplene kom med ønsket: „Vis os Faderen,“ svarede Jesus: „Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen?“ (Joh 14,8-9). {VTK 10.1}

Da han beskrev sin jordiske mission, sagde Jesus, at Herren „har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed“ (Luk 4,18). Dette var hans mission. Han gik omkring og gjorde godt og helbredte alle, som var undertrykt af Satan. Der var hele landsbyer, hvor der ikke var en eneste klage over sygdom i noget hus, fordi han var kommet forbi og havde helbredt alle deres syge. Hans arbejde gav beviser på, at han var udpeget af Gud. Kærlighed, nåde og medfølelse blev åbenbaret i hver eneste af hans gerninger. Hans hjerte var fyldt med dybtfølt sympati for menneskenes børn. Han antog selv en menneskelig natur i håb om at kunne stille menneskers behov. De fattigste og mest ydmyge var ikke bange for at nærme sig ham. Selv små børn følte sig tiltrukket af ham. De elskede at kravle op på skødet af ham og stirre ind i det eftertænksomme ansigt, som var præget af kærlighed. {VTK 10.2}

Jesus undertrykte ikke en eneste sandhed, men han forkyndte altid i kærlighed. Han viste den største finfølelse og betænksomhed i sin omgang med mennesker. Han var aldrig uhøflig, sagde aldrig noget unødvendig strengt og forårsagede aldrig unødig smerte hos følsomme sjæle. Han fordømte ikke menneskelig svaghed. Han talte sandhed, men altid i kærlighed. Han talte imod hykleri, vantro, og overtrædelse; men der var tårer i hans stemme, når han fremsatte sine sønderlemmende irettesættelser. Han græd over Jerusalem, byen som han elskede og som nægtede at modtage ham — vejen, sandheden og livet. De havde forkastet ham — frelseren — men han betragtede dem med medlidende ømhed. Hans liv var et liv i selvfornægtelse og betænksom omsorg for andre. Hver eneste sjæl var værdifuld i hans øjne. Han optrådte altid med guddommelig værdighed, men bøjede sig alligevel med den ømmeste

agtelse mod ethvert medlem af Guds familie. I alle mennesker så han faldne sjæle, som det var hans mission at frelse. {VTK 11.1}

Kristi karakter er sådan, som den blev åbenbaret i hans liv. Dette er Guds karakter. Det er fra Faderens hjerte, at strømme af guddommelig medfølelse, synliggjort i Kristus, flyder ud til menneskenes børn. Jesus, den milde, medfølende Frelser, var Gud, „åbenbaret i kødet“ (1 Tim 3,16). {VTK 11.2}

Det var for at frelse os, at Jesus levede, led og døde. Han blev „en sorgens mand“, så vi kan få del i den evige glæde. Gud tillod sin elskede søn, fuld af nåde og sandhed, at komme fra en verden af ubeskrivelig herlighed til en verden mærket og skændet af synden, formørket af dødsskyggen og forbandelsen. Han tillod ham at forlade sin kærligheds favn og englenes tilbedelse for at lide skam, fornærmelse, ydmygelse, had og død. „Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt“ (Es 53,5). Læg mærke til ham i ørkenen, i Getsemane, på korset! Den pletfrie Guds Søn tog selv syndens byrde på sig. Han, som havde været ét med Gud, følte i sin sjæl den forfærdelige adskillelse, som synden forårsager mellem Gud og mennesket. Dette fremtvang det fortvivlede råb fra hans læber: „Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“ (Matt 27,46). Det var syndens byrde — følelsen af dens forfærdelige omfang og af sjælens adskillelse fra Gud — som knuste Guds søns hjerte. {VTK 12.1}

Dette store offer blev ikke givet for at skabe kærlighed til mennesket i Faderens hjerte, eller for at gøre ham villig til at frelse. Nej, nej! „For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn“ (Joh 3,16). Faderen elsker os ikke på grund af den store forsoning; men han sørgede for forsoningen, fordi han elsker os. Kristus var det middel, hvormed han kunne brede sin uendelige kærlighed ud til en falden verden. „For det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv“ (2 Kor 5,19). Gud led med sin søn. Hjertet af den uendelige kærlighed betalte prisen for vores frelse i Getsemanes pine og i døden på Golgata. {VTK 12.2}

Jesus sagde: „Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage“ (Joh 10,17). Det vil sige: „Min far elsker jer så meget, at han elsker mig endnu mere, fordi jeg har givet mit liv for at retfærdiggøre jer. Ved at blive jeres stedfortræder og garant, ved at give mit liv, ved at påtage mig jeres synder, jeres overtrædelser, har jeg vundet min fars taknemmelighed; for på grund af mit offer er Gud i stand til at være retfærdig og samtidig være den, der gør dem, som tror på Jesus, retfærdige.“ {VTK 13.1}

Ingen anden end Guds Søn kunne tilvejebringe vores forløsning; for det var kun ham, der var i Faderens favn, som kunne forkynde ham. Kun han, som kendte højden og dybden af Guds kærlighed, kunne synliggøre den. Intet mindre end det uendelige offer, som Kristus bragte på faldne menneskers vegne, kunne udtrykke Faderens kærlighed til den fortabte menneskehed. {VTK 13.2}

„For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.“ Han sendte ham ikke alene for at leve blandt menneskene, men for at bære deres synder og for at dø som deres offer. Han overgav ham til en falden race. Kristus skulle identificere sig med menneskehedens interesser og behov. Han, som var ét med Gud, har bundet sig til menneskenes børn med bånd, der aldrig skal brydes. Jesus „skammer sig ikke ved at kalde dem brødre“ (Hebr 2,11); han er vores offer, vores advokat og vores bror, idet han bærer vores menneskelige skikkelse frem til Faderens trone, og til evig tid er han ét med den race, som han har frelst. Han er Menneskesønnen. Alt dette skete, for at mennesket kan blive løftet op fra syndens ruin og nedværdigelse, så det igen kan komme til at genspejle Guds kærlighed og dele glæden ved hans hellighed. {VTK 14.1}

Prisen for vores forløsning er betalt. Det skete gennem det uendelige offer fra vores himmelske far, da han gav sin søn for at dø for os. Dette burde give os en storslået forestilling om, hvad vi kan blive til gennem Kristus. Da apostlen Johannes i sin inspiration tænkte over højden, dybden, og bredden af Faderens kærlighed til den fortabte race, blev han fyldt med beundring og ærbødighed; og da han manglede ord til at beskrive storheden og ømheden i denne kærlighed, opfordrede han verden til at betragte den. {VTK 14.2}

„Se, hvor stor kærlighed Faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn“ (1 Joh 3,1). Hvilken værdi det giver mennesker! Gennem overtrædelse blev menneskenes børn Satans undersåtter. Gennem tro på Kristi frelsende offer er det muligt for Adams børn igen at blive Guds børn. Ved at iføre sig den menneskelige natur løfter Kristus menneskeheden op. Faldne mennesker bliver placeret dér, hvor de i kraft af forbindelsen til Kristus faktisk kan blive værdige til navnet „Guds børn“. {VTK 15.1}

Sådan en kærlighed er uden sidestykke. Børn af den himmelske konge! Hvilket herligt løfte! Hvilken dyb sandhed! Guds uforlignelige kærlighed til en verden, der ikke elskede ham! Tanken tvinger sjælen til eftertanke og gør sindet afhængigt af Guds vilje. Jo mere vi studerer den guddommelige karakter i lyset af korset, des mere ser vi nåde, ømhed, og tilgivelse blandet med troværdighed og retfærdighed, og des mere kan vi klart få øje på utallige beviser på en uendelig kærlighed og en varm omsorg, som overgår selv en mors tilgivende medfølelse med sit vildfarne barn. {VTK 15.2}

Kapitel 2—Synderens behov for Kristus

Mennesket var oprindelig udstyret med ædle egenskaber og en velafbalanceret karakter. Det var perfekt i sit væsen og i harmoni med Gud. Dets tanker var rene, og dets mål hellige. Men gennem ulydighed blev dets egenskaber fordrejede. Dets natur blev så svækket gennem overtrædelse, at det var umuligt for det af egen styrke at modstå ondskabens magt. Det blev gjort til fange af Satan og ville være forblevet sådan for altid, hvis ikke Gud havde grebet specielt ind. Det var fristerens formål at splitte den guddommelige plan ad ved menneskets skabelse og fylde jorden med smerte og ødelæggelse. Og han ville pege på al denne ondskab som et resultat af Guds arbejde med at skabe mennesket. {VTK 16.1}

I sin syndfri tilstand nød mennesket et lykkeligt fællesskab med ham, „i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult“ (Kol 2,3). Men efter syndefaldet kunne det ikke længere finde glæde i hellighed, og det forsøgte at gemme sig for Gud. Sådan er tilstanden stadig i et ufornyet hjerte. Det er ikke i harmoni med Gud og finder ingen glæde ved fællesskabet med ham. Det syndige menneske kunne ikke trives i Guds nærvær; det undveg de hellige væseners selskab. Hvis det blev tilbudt adgang til himlen, ville det ikke være til nogen glæde for det. Den uselviske kærligheds ånd, som hersker dér — hvor hvert hjerte svarer på den uendelige kærligheds hjerte — ville ikke vække genklang i det syndige menneskes sjæl. Dets tanker, dets interesser, dets motiver ville være helt anderledes dem, som er fremtrædende hos de syndfri beboere dér. Det ville blive en falsk tone i himlens melodi. Himlen ville være et tortursted for dette menneske; det ville skjule sig for ham, som er lys og centrum for himlens glæde. Det er ikke noget fjendtligt dekret fra Guds side, som udelukker de onde fra himlen; de er lukket ude, fordi de selv er uegnede til dens fællesskab. For dem ville Guds herlighed være en ødelæggende ild. De ville byde ødelæggelsen velkommen, så de kunne skjule sig for hans ansigt, som døde for at frelse dem. {VTK 16.2}

Det er umuligt for os i egen kraft at undslippe den syndens suppedas, som vi er sunket ned i. Vores hjerter er onde, og vi kan ikke ændre dem. „Hvem kan gøre det urene rent? Ikke én!“ „Det kødelige sind er fjendskab mod Gud: for det er ikke underlagt Guds lov, og kan i den grad heller ikke være det“ (Job 14,4; Rom 8,7). Uddannelse, kultur, viljestyrke og menneskelig anstrengelse har alle deres rette plads, men her er de magtesløse. De kan måske frembringe en udvendig korrekthed i opførslen, men de kan ikke ændre hjertet; de kan ikke rense livets kilder. Der er nødt til at være en kraft, som arbejder indefra, et nyt liv fra oven, før mennesket kan ændres fra synd til hellighed. Denne kraft er Kristus. Hans nåde alene kan give den livløse sjæl ny kraft og vende den mod Gud, mod hellighed. {VTK 17.1}

Frelseren udtalte: „Den, der ikke bliver født på ny“ — hvis ikke han modtager et nyt hjerte, nye ønsker, mål og motiver, som leder til et nyt liv — „kan ikke se Guds rige“ (Joh 3,3). Den idé, at det kun er nødvendigt at udvikle det gode, som eksisterer i mennesket fra naturen, er et skæbnesvangert bedrag. „Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun

efter Åndens målestok.“ „Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny“ (1 Kor 2,14; Joh 3,7). Om Kristus står der skrevet: „I ham var liv; og livet var menneskers lys“ — det eneste „navn under himlen, som vi kan blive frelst ved“ (Joh 1,4; ApG 4,12). {VTK 18.1}

Det er ikke nok at fatte Guds kærlige venlighed, at se godgørenheden og den faderlige ømhed, der findes i hans karakter. Det er ikke nok at kunne påvise visdommen og retfærdigheden ved hans lov og se, at den er grundlagt på det evige princip om kærlighed. Apostlen Paulus så alt dette, da han udbrød om loven, at den er god. „Så er loven da hellig og budet helligt og retfærdigt og godt.“ Men han tilføjede, i bitterheden fra sin sjælekamp og fortvivlelse: {VTK 18.2}

„Men jeg er af kød, solgt til at være under synden“ (Rom 7,16.12.14). Han længtes efter den renhed og retfærdighed, som han i sig selv var magtesløs til at opnå, og råbte: „Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?“ (Rom 7,24). Således lyder det råb, som er steget op fra tyngede hjerter i alle lande gennem alle tider. Til alle er der kun ét svar: „Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd“ (Joh 1,29). {VTK 19.1}

Der er utallige måder, hvorpå Gud har forsøgt at illustrere og forklare sin sandhed for de sjæle, som længes efter at blive befriet for skyldens byrde. Da Jakob efter at have bedraget Esau flygtede fra faderens hjem, var han nedtynget af skyldfølelse. Ensom og udstødt som han var, afskåret fra alt hvad han havde kært, så var den tanke, som mere end noget andet plagede hans sjæl, frygten for, at hans synd havde afskåret ham fra Gud; at han var forladt af himlen. I bedrøvet tilstand lagde han sig ned for at hvile sig på den bare jord. Rundt omkring ham lå kun de ensomme bakker, og over ham var himlen klar af stjerner. Mens han sov, kom der et mærkeligt lys for hans øjne; og se, fra jorden, hvor han lå, var der kæmpe, skyggeagtige trin, som så ud til at føre opad mod selveste himlens porte, og på dem gik Guds engle op og ned, mens der fra herligheden foroven kunne høres den guddommelige stemme med et budskab om trøst og håb. Således blev Jakob gjort kendt med det, som udfyldte behovet og længslen i hans sjæl — en frelser. Med glæde og taknemmelighed så han en udvej blive åbenbaret, hvormed han, en synder, kunne blive genindsat til samvær med Gud. Den mystiske stige i hans drøm repræsenterede Jesus, den eneste mulighed for kommunikation mellem Gud og menneske. {VTK 19.2}

Dette er den samme figur, som Kristus henviste til i sin samtale med Nathanael, da han sagde: „I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen“ (Joh 1,51). Ved syndefaldet fremmedgjorde mennesket sig fra Gud; jorden blev afskåret fra himlen. Over det gab, som lå mellem dem, kunne der ikke være nogen form for fællesskab. Men gennem Kristus er der igen skabt forbindelse mellem jorden og himlen. Ved sin egen anstrengelse har Kristus lagt en bro over den afgrund, som synden havde skabt, så de tjenende engle kan være sammen med menneskene. Kristus forbinder det faldne menneske i dets svaghed og hjælpeløshed med kilden til uendelig styrke. {VTK 20.1}

Men menneskenes drømme om fremskridt er nytteløse, deres bestræbelser på at løfte menneskeheden er nytteløse, hvis de svigter den eneste kilde til håb og hjælp for den faldne race. „Hver god gave og hver fuldkommen gave“ (Jak 1,17) er fra Gud. Vores karakter kan ikke blomstre uden ham. Og den eneste vej til Gud er Kristus. Han siger: „Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig“ (Joh 14,6). {VTK 21.1}

Guds hjerte længes efter sine jordiske børn med en kærlighed, der er stærkere end døden. Ved at give sin søn har han udøst hele himlen til os i én gave. Frelserens liv og død og indgriben, englenes tjeneste, Åndens bønner, Faderen som arbejder over og gennem alt, den ustandselige interesse fra himmelske væsener — det tjener alt sammen til at sikre menneskets frelse. {VTK 21.2}

Lad os tænke over det utrolige offer, som er blevet bragt for os! Lad os forsøge at sætte pris på det arbejde og den energi, som himlen bruger på at generhverve de tabte og bringe dem tilbage til Faderens hus. Man kan ikke forestille sig stærkere motiver eller større kræfter end de overdådige belønninger for at gøre det rigtige, nydelsen i himlen, samværet med englene, fællesskabet og kærligheden fra Gud og hans søn, forøgelsen og forlængelsen af alle vores kræfter gennem alle tider — er disse ikke mægtige opfordringer og opmuntringer til at give hjertets kærlige tjeneste til vores skaber og frelser? {VTK 21.3}

Og på den anden side: Guds dom over synden, den uundgåelige straf, fornedrelsen af vores karakter, og den endelige ødelæggelse er fremstillet i Guds ord for at advare os mod Satans tjeneste. {VTK 22.1}

Skal vi ikke regne Guds nåde for noget? Hvad mere kunne han have gjort? Lad os bringe os selv i det rette forhold til ham, som har elsket os med utrolig kærlighed. Lad os benytte os af de midler, som er lagt til rette for os, så vi kan komme til at ligne ham og få genoprettet et fællesskab med de tjenende engle og harmoni og samvær med Faderen og Sønnen. {VTK 22.2}

Kapitel 3—Omvendelse

Hvordan skal et menneske blive retfærdigt over for Gud? Hvordan skal synderen blive gjort retfærdig? Det er ene og alene gennem Kristus, at vi kan blive bragt i harmoni med Gud, med hellighed; men hvordan skal vi komme til Jesus? Mange stiller det samme spørgsmål som masserne på pinsefestens dag, da de var blevet overbevist om deres synd og råbte: „Hvad skal vi gøre?“ De første ord i Peters svar var: „Omvend jer“ (ApG 2,37-38). På et andet tidspunkt kort efter sagde han: „Omvend jer… og lad jer døbe, så jeres synder kan blive slettet ud“ (ApG 3,19). {VTK 23.1}

Anger indbefatter sorg over synden, og at man vender sig væk fra den. Vi skal ikke afsværge synd, medmindre vi kan se dens syndighed; ikke før vi vender os fra den i hjertet, vil der være nogen ægte ændring i livet. {VTK 23.2}

Der er mange, som ikke forstår angerens sande natur. Mange sørger over, at de har syndet og foretager selv en udvendig ændring, fordi de frygter, at deres ugerninger vil bringe lidelse over dem selv. Men dette er ikke anger i bibelsk forstand. De klager snarere over lidelse end over synd. Sådan var Esaus sorg, da han indså, at han havde mistet førstefødselsretten for altid. Bileam, der blev skræmt af englen, som stod i vejen for ham med et trukket sværd, erkendte sin skyld, ellers ville han have mistet livet; men der var ingen ægte anger over synden, ingen ændrede hensigter, ingen afstandtagen fra ondskab. Efter at Judas Iskariot havde forrådt sin herre, udbrød han: „Jeg har syndet, fordi jeg har forrådt uskyldigt blod“ (Matt 27,4). {VTK 23.3}

Tilståelsen blev tvunget frem fra hans skyldige sjæl ved en forfærdelig følelse af fordømmelse og en angstfyldt forventning om dommedag. De konsekvenser, det ville få for ham, fyldte ham med rædsel, men der var ingen dyb, hjerteskærende sorg i hans sjæl over, at han havde forrådt den pletfri Guds søn og fornægtet den Israels Hellige. Da Farao led under Guds straffedomme, erkendte han sin synd for at kunne undslippe yderligere straf, men han genoptog sin fornægtelse af himlen, så snart plagerne stoppede. Disse mænd beklagede sig over syndens følger, men var ikke bedrøvede over synden selv. {VTK 24.1}

Men når hjertet giver efter for Guds ånds påvirkning, vil samvittigheden blive skærpet, og synderen vil opdage noget af dybden og helligheden i Guds hellige lov, grundvolden for hans regering i himlen og på jorden. „Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden,“ det oplyser de hellige rum i sjælen, og mørkets skjulte ting bliver synlige (Joh 1,9). Overbevisningen griber fat om sindet og hjertet. Synderen får en fornemmelse af Jehovas retfærdighed og føler skrækken ved at skulle stå frem for ham, der undersøger hjerterne, i sin egen skyld og urenhed. Han ser Guds kærlighed, hellighedens skønhed, renhedens glæde; han længes efter at blive renset og genindsat til samvær med himlen. {VTK 24.2}

Davids bøn efter sin overtrædelse illustrerer ægte sorg over synd. Hans anger var oprigtig og dyb. Han gjorde sig ingen anstrengelser for at dække over sin synd; det var ikke et ønske om at undvige den truende dom, der inspirerede hans bøn. David så omfanget af sin overtrædelse; han så, hvor snavset sjælen var; han afskyede sin synd. Han bad ikke kun om tilgivelse, men om et rent hjerte. Han længtes efter hellighedens glæde — efter at blive genindsat til harmoni og fællesskab med Gud. Hans sjæl udtrykte sig således: {VTK 25.1}

„Lykkelig den, hvis overtrædelse er tilgivet,

og hvis synder er blevet skjult;

Lykkeligt det menneske,

som Herren ikke tilregner skyld,

og i hvis sind der ikke er svig."

Salme 32,1-2 {VTK 25.2}

„Gud, vær mig nådig i din godhed,

udslet mine overtrædelser

i din store barmhjertighed!

vask mig fuldstændig ren for skyld,

rens mig for synd!

for jeg kender mine overtrædelser,

og min synd har jeg altid for øje.

Rens mig med isop for synd,

vask mig hvidere end sne!

Forkynd mig fryd og glæde,

lad de knogler, du knuste, juble!

Vend dit ansigt bort fra mine synder

og udslet al min skyld!

Skab et rent hjerte i mig, Gud,

giv mig på ny en fast ånd!

Kast mig ikke bort fra dig,

og tag ikke din hellige ånd fra mig!

Lad mig atter frydes over din frelse,

styrk mig med en villig ånd!

Fri mig for blodskyld, Gud, min frelses Gud,

Så min tunge kan juble over din retfærdighed."

Salme 51,1-14.16 {VTK 26.1}

En anger som denne er det umuligt for os at nå af os selv; den opnås kun gennem Kristus, som steg op til himlen, og som har givet gaver til menneskene. {VTK 26.2}

Lige netop her er et punkt, hvor mange tager fejl og derfor ikke er i stand at modtage den hjælp, som Kristus ønsker at give dem. De tror, at de ikke kan komme til Kristus, hvis ikke de først angrer, og at anger forbereder tilgivelsen af deres synder. Det er sandt, at anger går forud for tilgivelse af synder; for det er kun det knuste og angrende hjerte, som vil føle behovet for en frelser. Men er synderen nødt til at vente, til han har angret, før han kan komme til Jesus? Er det meningen, at omvendelse skal være en forhindring mellem synderen og frelseren? {VTK 27.1}

Bibelen lærer os ikke, at synderen er nødt til at omvende sig, før han eller hun kan tage imod Kristi invitation: „Kom til mig, alle som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile" (Matt 11,28). Det er den egenskab, der udspringer fra Kristus, som fører til ægte omvendelse. Peter gjorde sagen klar i sin udtalelse til israelitterne, da han sagde: „Ham har Gud opløftet med sin højre hånd til at være en prins og en frelser, for at give omvendelse til Israel og tilgivelse for synd" (ApG 5,31). Vi kan lige så lidt omvendes uden Kristi ånd til at vække samvittigheden, som vi kan blive tilgivet uden Kristus. {VTK 27.2}

Kristus er kilden til enhver rigtig indskydelse. Han er den eneste ene, som kan så fjendskab mod synd i hjertet. Ethvert ønske om sandhed og renhed, enhver overbevisning om vores syndighed er et bevis på, at hans ånd påvirker vores hjerter. {VTK 27.3}

Jesus har sagt: „Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig" (Joh 12,32). Kristus må blive åbenbaret for synderen som den frelser, der døde for verdens synd; og idet vi ser Guds lam på Golgatas kors, begynder frelsens mysterium at udfolde sig for vores sind, og Guds godhed fører os til omvendelse. Ved at dø for syndere synliggjorde Kristus en kærlighed, der er ufattelig; og idet synderen betragter denne kærlighed, blødgøres hans hjerte, den gør et dybt indtryk på sindet og inspirerer til anger i sjælen. {VTK 28.1}

Det er sandt, at mennesker nogle gange bliver skamfulde over deres syndige handlinger og opgiver nogle af deres onde vaner, før de er bevidste om, at de bliver draget mod Kristus. Men hver eneste gang de gør en indsats for at forbedre sig, ud fra et oprigtigt ønske om at gøre det rigtige, er det Kristi kraft, som trækker i dem. Der er en magt, som påvirker sjælen, uden at de er klar over det, og samvittigheden bliver skærpet, og det udvortes liv bliver

tilpasset. Og idet Kristus leder dem til at se på sit kors, til at se hen til ham, som deres synder har gennemboret, danner loven ramme for samvittigheden. Ondskaben i deres liv, sjælens rodfæstede synd, bliver åbenbaret for dem. De begynder at forstå noget af Kristi retfærdighed og udbryder: „Hvad er synden, siden den kræver sådan en opofrelse for at frelse offeret? Var al den kærlighed, al den lidelse, al den ydmygelse påkrævet, for at vi ikke skulle gå fortabt, men få evigt liv?“ {VTK 28.2}

Synderen kan måske modstå denne kærlighed, er måske i stand til at nægte at blive draget mod Kristus; men hvis han ikke modstår, vil han blive draget hen imod Kristus; et kendskab til frelsesplanen vil lede ham til korsets fod i anger over sine synder, som har været årsag til Guds kære søns lidelser. {VTK 29.1}

Det er det samme guddommelige sind, der virker i naturen, som også taler til menneskehjerter og skaber en uforklarlig trang til noget, de ikke har. Jordiske ting kan ikke tilfredsstille denne længsel. Guds ånd tilskynder dem til at søge efter sådanne ting, som alene kan give fred og hvile — Kristi nåde, hellighedens glæde. Gennem synlige og usynlige påvirkninger arbejder vores frelser konstant for at dreje menneskets sind væk fra syndens utilfredsstillende fornøjelser og hen imod de uendelige velsignelser, som de kan få igennem ham. Til alle disse sjæle, som forgæves forsøger at drikke af verdens ødelagte brønde, lyder dette budskab: „Den, der tørster, skal komme, og den, der vil, skal få livets vand for intet“ (Åb 22,17). {VTK 29.2}

Du, som i hjertet længes efter noget bedre, end denne verden kan tilbyde, genkender denne længsel i din sjæl som Guds stemme. Bed ham om at give dig omvendelse og åbenbare Kristus for dig i hans uendelige kærlighed og fuldkomne renhed. I frelserens liv blev Guds lovs principper — kærlighed til Gud og mennesker — perfekt fremstillet. Godgørenhed, uselvisk kærlighed, var livet i hans sjæl. Det er, når vi betragter ham, når frelserens lys skinner på os, at vi ser synden i vores egne hjerter. {VTK 30.1}

Måske har vi rost os selv, som Nikodemus gjorde, over at vi i vores liv har været standhaftige, at vores moralske karakter er korrekt, og troet, at vi ikke behøver at ydmyge vores hjerter for Gud ligesom den almindelige synder. Men når Kristi lys skinner ind i vores sjæle, ser vi, hvor urene vi er; vi ser klart vores selviske motiver og det fjendskab mod Gud, som har tilsølet hver handling i vores liv. Da indser vi, at vores retfærdighed i den grad er som beskidte pjalter, og at kun Kristi blod kan rense os fra syndens snavs og forny vores hjerter i sit eget billede. {VTK 30.2}

En stråle af Guds herlighed, et strejf af Kristi renhed, gennemtrænger sjælen og gør hver en plet af snavs smertefuldt synlig og blotlægger deformiteterne og defekterne i den menneskelige karakter. Det åbenbarer de utidige ønsker, hjertets utroskab og læbernes urenhed. Synderens illoyale handlinger, som udhuler Guds lov, bliver åbenbaret for hans øjne, og hans ånd bliver pint og plaget under Guds ånds granskende indflydelse. Han afskyr sig selv, når han ser Kristi rene, pletfri karakter. {VTK 30.3}

Da profeten Daniel betragtede den herlighed, som var omkring den himmelske budbringer, der var sendt til ham, blev han overvældet af en følelse af sin egen svaghed og ufuldkommenhed. Han beskriver indtrykket fra det vidunderlige optrin således: „Og da jeg så dette vældige syn, forlod al kraft mig; jeg blev ligbleg og havde ikke flere kræfter“ (Dan 10,8). Den sjæl, som er blevet berørt, vil hade selviskheden, afsky egenkærligheden og gennem Kristi retfærdighed søge efter renhed i hjertet, som er i harmoni med Guds lov og Kristi karakter. {VTK 31.1}

Paulus siger, at i forhold til retfærdigheden i loven — når det gjaldt udvendige handlinger — var han „uangribelig“ (fil 3,6) — men når lovens åndelige karakter blev fremhævet, opfattede han sig selv som en synder. At dømme efter lovens bogstav, sådan som mennesker bruger den om det udvendige liv, havde han afholdt sig fra synd; men når han så dybt ind i de hellige forskrifter og betragtede sig selv, som Gud så ham, bøjede han sig i ydmyghed og bekendte sin skyld. Han sagde: „Jeg levede engang uden lov, men da budet kom, levede synden op, og jeg døde“ (Rom 7,9). Da han indså lovens åndelige natur, fremstod synden i sin sande ækelhed, og hans selvtillid var borte. {VTK 31.2}

Gud regner ikke alle synder for ens; der er forskellige grader af skyld i hans bedømmelse såvel som blandt mennesker; men uanset hvor overfladisk den ene eller den anden forkerte handling kan synes i menneskers øjne, er ingen synd lille i Guds øjne. Menneskets dom er delvis, ufuldstændig; men Gud bedømmer alle ting, som de virkelig forholder sig. Drankeren er foragtet og bliver fortalt, at hans synd vil udelukke ham fra himlen; mens stolthed, selviskhed og begærlighed alt for ofte ikke bliver irettesat. Men Gud tager særligt anstød af disse synder, for de står i modsætning til hans gode karakter, til den uselviske kærlighed, som gennemsyrer hele det ufaldne univers. Den, som begår nogle af de mere iøjnefaldende synder, kan komme til at få en følelse af sin skam og fattigdom og sit behov for Kristi nåde; men stolthed føler intet behov, og på den måde lukker det hjertet af for Kristus og de uendelige velsignelser, han kom for at give. {VTK 32.1}

Den fattige tolder, som bad: „Gud vær mig arme synder nådig“ (Luk 18,13), anså sig selv for at være en meget ond mand, og andre så ham i det samme lys; men han mærkede sit behov, og med sin byrde af skyld og skam stod han frem for Gud og bad om hans nåde. Hans hjerte var åbent, så Guds ånd kunne gøre sit nådige arbejde og sætte ham fri fra syndens magt. Farisæerens pralende, selvretfærdige bøn viste, at der i hans hjerte var lukket af for Helligåndens indflydelse. På grund af hans afstand fra Gud havde han ikke nogen fornemmelse af sin egen urenhed i modsætning til fuldkommenheden hos de guddommelige væsener. Han følte ikke noget behov, og han modtog intet. {VTK 32.2}

Hvis du kan se din syndighed, så vent ikke med at forbedre dig. Hvor mange er der ikke, som tror, at de ikke er gode nok til at komme til Jesus? Forventer du, at du vil blive bedre gennem egne anstrengelser? {VTK 33.1}

„Hvis nubieren kunne skifte sin hud og panteren sine pletter, kunne I også handle godt, I ondskabens lærlinge!“ (Jer 13,23). Gud er vores eneste hjælp. Vi skal ikke vente på stærkere overtalelser, på bedre muligheder eller på helligere temperamenter. Vi kan intet gøre i os selv. Vi er nødt til at komme til Kristus, som vi er. {VTK 33.2}

Men lad ingen bedrage sig selv med tanken om, at Gud i sin store kærlighed og nåde vil frelse endog dem, som afslår hans nåde. Syndens umådelige syndighed måles alene i lyset af korset. Hvis mennesker tror, at Gud er for god til at forkaste synderen, så bed dem om at betragte Golgata. Det var, fordi der ikke var nogen anden udvej til menneskets frelse, fordi det uden dette offer ville være umuligt for menneskeheden at undslippe syndens fornedrende magt og blive genindsat til samvær med hellige væsner — umuligt for dem igen at blive deltagere i åndeligt liv — det var derfor, Kristus tog skylden fra de ulydige på sig og led i synderes sted. Guds søns kærlighed og lidelse og død vidner alle om syndens forfærdelige omfang og fastslår, at der ikke er nogen mulighed for at undslippe dens magt, intet håb om livet i himlen, undtagen gennem sjælens underkastelse under Kristus. {VTK 33.3}

Den forstokkede undskylder af og til sig selv ved at sige om bekendende kristne: „Jeg er lige så god, som de er. De er ikke mere selvfornægtende, ædle eller forsigtige i deres optræden, end jeg er. De elsker fornøjelser og selvtilfredsstillelse, ligesom som jeg gør.“ Derved gør han de andres fejl til en undskyldning for sine egne svigt ved ikke at gøre sin pligt. Men andres synder og fejl undskylder ingen, da Gud ikke har givet os et fejlende menneskeligt eksempel. Den pletfri Guds søn blevet givet til os som vores eksempel, og det er dem, som klager over forkert opførsel hos bekendende kristne, der selv burde udvise bedre levevis og mere ædle eksempler. Hvis de har så ophøjede forestillinger om, hvad en kristen burde være, er deres egen synd så ikke desto større? De ved, hvad der er rigtigt, og alligevel nægter de at gøre det. {VTK 34.1}

Vær på vagt over for udsættelser. Udskyd ikke arbejdet med at opgive dine synder og stræbe efter renhed i hjertet gennem Jesus. Her er tusinder og atter tusinder gået fejl til deres evige fortabelse. Jeg vil ikke dvæle ved livets korthed og uvished; men der er en forfærdelig fare — en fare som ikke er blevet tilstrækkeligt forstået — ved at vente med at give efter for Guds hellige ånds appellerende stemme, ved at vælge at leve i synd; for denne venten består netop af synd. Uanset hvor lille synden anses for at være, kan man kun give efter for den med risiko for et uendelig stort tab. Det, vi ikke overvinder, vinder over os og forårsager vores ødelæggelse. {VTK 35.1}

Adam og Eva overbeviste sig selv om, at et så lille anliggende som at spise af den forbudte frugt ikke kunne have så forfærdelige konsekvenser, som Gud havde hævdet. Men dette lille anliggende var en overtrædelse af Guds uforanderlige og hellige lov, og den adskilte mennesket fra Gud og åbnede sluserne for død og usigelig smerte på vores jord. Igennem hele historien er et råb og en klage steget op fra jorden, og hele skaberværket stønner og fyldes med smerte som følge af menneskets ulydighed. Himlen selv har følt resultaterne af dette

oprør mod Gud. Golgata står som et mindesmærke over det utrolige offer, som var påkrævet for at sone overtrædelsen af den guddommelige lov. Lad os ikke bagatellisere synden. {VTK 35.2}

Enhver overtrædende handling, ethvert svigt og enhver afvisning af Guds nåde har indvirkning på dig; den forhærder hjertet, undergraver viljen, lammer forståelsen og nedsætter både din evne og din vilje til at give efter for Guds hellige ånds venlige tilskyndelse. {VTK 36.1}

Mange neddysser en dårlig samvittighed med den tanke, at de kan ændre retning fra ondskabens veje når som helst, de har lyst; og at de kan modtage tilbuddet om nåde efter forgodtbefindende og stadig være i stand til at blive påvirket af Gud. De tror, at de efter at have trodset nådens ånd og have underlagt sig Satans påvirkning på et øjeblik kan ændre kurs i en desperat nødsituation. Men det er lettere sagt end gjort. Et helt livs erfaring og uddannelse former karakteren så grundigt, at få mennesker på det tidspunkt ønsker at ligne Jesus. {VTK 36.2}

Selv én forkert karakteregenskab, ét syndigt ønske, som vedvarende holdes fast, vil på et eller andet tidspunkt neutralisere evangeliets magt. Enhver given efter for synd styrker sjælens aversion mod Gud. Den mand, som udviser en vantro hårdnakkethed eller ligegyldighed over for den guddommelige sandhed, høster såmænd bare det, han selv har sået. I Bibelen finder man ikke nogen mere frygtindgydende advarsel mod at beskæftige sig med det onde end den vise mands ord om, at synderen „holdes fast i sine synders bånd“ (Ordsp 5,22). {VTK 36.3}

Kristus er parat til at gøre os fri af synden, men han tvinger ikke vores vilje; og hvis viljen gennem vedvarende overtrædelser er blevet fuldstændig opsat på at være ond, og vi ikke ønsker at blive sat fri — hvis vi ikke vil modtage hans nåde, hvad andet kan han da gøre? Vi har tilintetgjort os selv ved vores stædige afvisning af hans kærlighed. „Se, nu er det den nåderige tid, se, nu er det frelsens dag!“ „Om I dog i dag ville lytte til ham! Gør ikke jeres hjerter hårde“ (2 Kor 6,2; Hebr 3,7-8). {VTK 37.1}

„Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet“ — menneskehjertet, med dets modstridende følelser af glæde og sorg; det søgende, vaklende hjerte, som er bopæl for så megen urenhed og bedrag. (1 Sam 16,7). Han kender dets motiver, dets intentioner og mål. Gå til ham med din sjæl, snavset som den er. Som salmisten siger: åbn dens kamre for det altseende øje, idet du udbryder: {VTK 37.2}

„Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig, og kend mine tanker, se efter, om jeg følger afgudsvej! Led mig ad evigheds vej!“ (Sl 139,23-24). {VTK 38.1}

Mange accepterer en intellektuel religion, en slags gud-agtighed, hvor hjertet ikke er renset. Lad dette være din bøn: „Skab et rent hjerte i mig, Gud, giv mig på ny en fast ånd!“ (Sl 51,10). Vær ærlig med din egen sjæl. Vær alvorlig, så vedholdende som du ville være, hvis dit jordiske liv stod på spil. Dette er et anliggende, som skal afgøres mellem Gud og din

sjæl, en afgørelse for tid og evighed. Et håb uden sikkerhed vil blive din banemand. {VTK 38.2}

Læs Guds ord under bøn. Ordet vil vise dig hellighedens fantastiske principper gennem Guds lov og Kristi liv, uden hvilket „ingen kan se Herren“ (Hebr 12,14). Det overbeviser om synd; det viser på en enkel måde vejen til frelse. Lyt til den, når Guds stemme taler til din sjæl. {VTK 38.3}

Når du indser syndens omfang og ser dig selv, som du virkelig er, så giv ikke op over for fortvivlelsen. Det var syndere, Kristus kom for at frelse. Vi skal ikke forlige Gud med os, men — hvilken forunderlig kærlighed — det var Gud, der i Kristus „forligte verden med sig selv“ (2 Kor 5,19). Med sin blide kærlighed vinder han hjerterne hos sine fejlende børn. Ingen jordisk forælder vil være så tålmodig med sine børns fejl og fejltagelser, som Gud er med dem, han søger at frelse. Der er ingen, som bønfalder overtræderen mere varsomt end ham. Ingen menneskelige læber har nogen sinde udøst mere forsigtige opfordringer til den søgende end ham. Alle hans løfter, hans advarsler, er intet mindre end åndepust af hans usigelige kærlighed. {VTK 38.4}

Når Satan kommer for at fortælle dig, at du er en stor synder, så se op til frelseren og fortæl om hans gaver. Det, som vil hjælpe dig, er at se på hans lys. Anerkend din synd, men fortæl fjenden, at „Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere,“ og at du bliver frelst ved hans uforlignelige kærlighed (1 Tim 1,15). Jesus stillede Simon et spørgsmål med hensyn til to skyldnere. Den ene skyldte sin herre en lille sum, og den anden skyldte ham en meget stor sum penge, men han tilgav dem begge, og Kristus spurgte Simon, hvilken skyldner ville elske sin herre mest. Simon svarede: „Den, han eftergav mest“ (Luk 7,43). Vi har været store syndere, men Kristus døde, for at vi kan få tilgivelse. Hans offer er tilstrækkeligt til at fremvise for Faderen på vores vegne. De, som han har eftergivet mest, vil elske ham mest og vil stå tættest på hans trone og prise ham for hans store kærlighed og uendelige offer. Det er, når vi mest fuldstændigt forstår Guds kærlighed, at vi bedst forstår syndens syndighed. Når vi opdager længden af den kæde, som blev sænket ned til os, når vi forstår lidt af det uendelige offer, som Kristus bragte på vores vegne, så smelter hjertet med ømhed og anger. {VTK 39.1}

Kapitel 4—Bekendelse

„Den, der vil skjule sine overtrædelser, går det ikke godt, men den, der bekender dem og holder op med dem, finder barmhjertighed“ (Ordsp 28,13). {VTK 41.1}

Betingelserne for at opnå Guds nåde er enkle, retfærdige og fornuftige. Gud kræver ikke af os, at vi foretager os en eller anden sørgehandling som forudsætning for, at vi kan få tilgivelse fra synd. Vi behøver ikke at rejse på lange, trættende pilgrimsrejser eller udføre pinefulde bodshandlinger for at forlige vores sjæle med himlens Gud og sone vores overtrædelser; men den, som bekender og opgiver sin synd, skal finde nåde. {VTK 41.2}

Apostlen siger: „Bekend derfor jeres synder for hinanden, og bed for hinanden om, at I må blive helbredt“ (Jak 5,16). Bekend jeres synder over for Gud, som alene kan tilgive dem, og jeres fejl over for hinanden. Hvis du har fornærmet en af dine venner eller naboer, bør du indrømme din fejltagelse, og det er hans pligt at tilgive dig. Så skal du bede om tilgivelse hos Gud, fordi den bror, som du har såret, er Guds ejendom, og ved at såre ham har du syndet mod hans skaber og frelser. Sagen bliver bragt frem for den eneste sande mægler, vores mægtige yppersteпræst, som „var i alle måder fristet som os, dog uden synd“, og som har „medfølelse med vores skrøbeligheder“, og som er i stand til at rense enhver plet af urenhed (Hebr 4,15). {VTK 41.3}

De, som ikke har ydmyget deres sjæle for Gud ved at erkende deres skyld, har endnu ikke opfyldt den første betingelse for at få accept. Hvis vi ikke har erfaret den anger, som ikke fortrydes, og vi aldrig har bekendt vores synder med ægte ydmyghed og nedbrudt ånd, idet vi afskyr vores overtrædelse, så har vi aldrig rigtig søgt om tilgivelse for synd; og hvis vi aldrig har ledt, har vi aldrig fundet Guds fred. Den eneste grund til, at vi ikke har fået tilgivelse for fortidens synder, er, at vi ikke er villige til at ydmyge vores hjerter og arbejde på de betingelser, som sandhedens ord stiller. Der er blevet sørget for en udførlig instruktion på dette område. Bekendelse af synd, uanset om det er offentligt eller privat, bør være helhjertet og åbent givet til kende. Den skal ikke nødes frem af synderen. Den skal ikke bekendes på en ligegyldig og tilfældig måde, eller presses ud af dem, som ingen forståelse har for syndens afskyelige karakter. Den tilståelse, som er et udtryk fra det dybeste i sjælen, finder vej frem til den uendelige nådes Gud. Salmisten siger: „Når de retfærdige skriger, hører Herren dem, og han befrier dem fra alle deres trængsler“ (Sl 34,18). {VTK 42.1}

Ægte bekendelse er altid specifik, og den erkender specifikke synder. De er måske af en sådan karakter, at de kun lægges frem for Gud; det kan være synder, som bør bekendes over for individer, som har lidt smerte på grund af dem; eller de kan være af en offentlig karakter og bør da bekendes offentligt. Men al bekendelse bør være specifik og præcis, idet du vedkender dig netop de synder, som du har gjort dig skyldig i. {VTK 43.1}

På Samuels tid vendte israelitterne sig bort fra Gud. De led syndens følger; for de havde mistet deres tro på Gud, mistet deres evne til at se hans magt og visdom til at regere nationen,

og de havde mistet forvisningen om hans evne til at forsvare og vinde sin sag. De vendte sig bort fra universets hersker og ønskede at blive styret som de nationer, der omgav dem. Før de endelig fandt fred igen, udtalte de denne specifikke bekendelse: „For til alle vores synder har vi føjet det onde at kræve en konge“ (1 Sam 12,19). Den synd, som de var blevet anklaget for, var nødt til at blive bekendt. Deres utaknemmelighed undertrykte deres sjæle og adskilte dem fra Gud. {VTK 43.2}

Bekendelsen er ikke acceptabel for Gud uden oprigtig anger og forvandling. Der må være taget en beslutning om forandringer i livet; alt, hvad der er stødende mod Gud, er nødt at blive fjernet. Dette vil være resultatet af ægte sorg over synd. Det arbejde, som vi selv har at gøre, er enkelt forklaret for os: „Vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne, hold op med at handle ondt, lær at handle godt! Stræb efter ret, hjælp den undertrykte, skaf den faderløse ret, før enkens sag!“ (Es 1,16-17). {VTK 43.3}

„Men når jeg siger til den uretfærdige: Du skal dø! og han vender om fra sin synd og øver ret og retfærdighed, giver tilbage, hvad han tog i pant, erstatter, hvad han røvede, og følger livets love uden at øve uret, så skal han bevare livet og ikke dø“ (Ez 33,14-15). Paulus siger om omvendelsen: „Og se netop bedrøvelsen efter Guds vilje — hvor stor beslutsomhed, ja undskyldning, ja harme, ja frygt, ja længsel, ja iver, ja afstraffelse har den ikke virket hos jer! På alle måder har I vist jer rene i den sag“ (2 Kor 7,11). {VTK 44.1}

Når synden har dræbt de moralske opfattelser, kan overtræderen ikke klart se karakterens brist, ej heller kan han indse omfanget af den ondskab, han har forårsaget; og hvis ikke han giver efter for Helligåndens dømmende magt, vil han forblive delvist blændet af sin synd. Hans tilståelser er ikke ægte og oprigtige. Til enhver bekendelse af sin skyld tilføjer han en bortforklaring som undskyldning for sin handling, idet han påstår, at hvis det ikke havde været på grund af visse omstændigheder, ville han ikke have gjort det, som han bliver irettesat for. {VTK 44.2}

Efter at Adam og Eva havde spist af den forbudte frugt, var de fyldt af en følelse af skam og skræk. Først var deres eneste tanke, hvordan de skulle undskylde deres synd og undslippe den frygtede dødsstraf. Da Herren forhørte sig om deres synd, svarede Adam ved at skyde skylden delvist på Gud og delvist på sin partner: „Kvinden, du satte hos mig, gav mig af træet, og så spiste jeg.“ Kvinden beskyldte slangen, da hun sagde: „Slangen forledte mig til at spise“ (1 Mos 3,12-13). Hvorfor skabte du slangen? Hvorfor fik du ham til at komme i Edens Have? Disse spørgsmål var antydet i hendes undskyldning for sin synd, og derved blev ansvaret for syndefaldet placeret hos Gud. Selvretfærdighedens ånd begyndte hos løgnens far og er blevet udøvet af alle Adams sønner og døtre. {VTK 45.1}

Tilståelser af denne slags er ikke inspireret af den guddommelige ånd og vil ikke blive accepteret af Gud. Sand omvendelse vil føre til, at mennesket tager sin egen skyld på sig og vedkender sig den uden bedrag eller hykleri. Som den arme tolder, som ikke engang vendte blikket mod himlen, vil han udbryde: {VTK 45.2}

„Gud, vær mig arme synder nådig," og de, som vedkender sig deres skyld, vil blive retfærdiggjort, for Jesus vil udgyde sit blod på den angrende sjæls vegne. {VTK 45.3}

Eksemplerne på ægte omvendelse og ydmygelse i Guds ord blotlægger en bekendende ånd, der ikke giver nogen undskyldninger for synd eller forsøger at være selvretfærdig. Paulus forsøgte ikke at beskytte sig selv; han sætter sin synd i det dårligste lys, han forsøger ikke at minimere sin synd. Han siger: „Jeg fik fuldmagt fra ypperstepræsterne og lod mange af de hellige sætte i fængsel, og når de skulle henrettes, stemte jeg for det. I alle synagoger har jeg ofte med straf forsøgt at tvinge dem til bespottelse. Så voldsomt rasede jeg imod dem, at jeg forfulgte dem helt til byer i udlandet" (ApG 26,10-11). Han tøver ikke med at udbryde: „Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, og af dem er jeg den største" (1 Tim 1,15). {VTK 46.1}

Det ydmyge, knuste hjerte, underkastet i oprigtig anger, vil forstå noget af Guds kærlighed og prisen for Golgata; og ligesom et barn bekender over for en kærlig far, således vil det oprigtigt angrende menneske bringe alle sine synder frem for Gud. Det står skrevet: „Hvis vi bekender vores synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vores synder og renser os for al uretfærdighed" (1 Joh 1,9). {VTK 46.2}

Kapitel 5—Overgivelse

Gud har lovet os: „Søger I mig, skal I finde mig. Når I søger mig af hele jeres hjerte, er jeg at finde, siger Herren“ (Jer 29,13). Hele hjertet må gives til Gud, ellers kan den forandring med os, som skal genskabe os i hans billede, aldrig finde sted. Af naturen er vi fremmedgjorte for Gud. Helligånden beskriver vores tilstand med ord som disse: „Døde i overtrædelser og synder“, „hovedet er ét stort sår, hjertet er blevet sygt“, „fra isse til fod er der ikke et helt sted“. Vi fastholdes i Satans snare, „hvor de holdes fanget af Djævelen, så de må gøre hans vilje“ (Ef 2,1. Es 1,5-6; 2 Tim 2,26). Gud ønsker at helbrede os, at sætte os fri. Men siden dette forudsætter en fuldstændig ændring, en fornyelse af hele vores natur, må vi overgive os selv fuldstændigt til ham. {VTK 47.1}

Kampen mod selvet er det største slag, der nogensinde er blevet udkæmpet. Overgivelsen af selvet, at overgive alt til Guds vilje, kræver en magtkamp; men sjælen er nødt til at underkaste sig Gud, før den kan blive fornyet til hellighed. {VTK 47.2}

Guds regering er ikke, som Satan ville få det til at se ud, baseret på blind underkastelse, en urimelig kontrol. Den appellerer til intellektet og samvittigheden. „Kom lad os gå i rette med hinanden,“ lyder skaberens invitation til sine skabninger (Es 1,18). Gud tvinger ikke sine skabningers vilje. Han kan ikke acceptere en hyldest, som ikke er frivilligt og intelligent udtrykt. En tvungen underkastelse ville forhindre al ægte udvikling af sindet og karakteren; det ville gøre en mand til en ren og skær robot. Dette er ikke Skaberens hensigt. Han ønsker, at mennesket, kronen på hans skaberværk, skal nå den højest mulige udvikling. Han viser os velsignelsens højder, som han ønsker, vi skal modtage gennem hans nåde. Han opfordrer os til at give os selv til ham, således at han kan udføre sin vilje med os. Det er op til os at vælge, om vi vil sættes fri fra syndens trældom eller ej, så vi kan få del i Guds børns herlige frihed. {VTK 47.3}

Når vi overgiver os selv til Gud, er vi nødt til at opgive alt det, som adskiller os fra ham. Derfor siger frelseren: „Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget“ (Luk 14,33). Hvad som helst, der drager hjertet væk fra Gud, må der gives afkald på. Mammon er manges forbillede. Kærlighed til penge, ønsket om rigdom, er den gyldne lænke, som binder dem til Satan. Et godt omdømme og verdslig ære bliver værdsat af en anden gruppe. Et liv i selvtilfredsstillelse og det at være fri for ansvar over for noget som helst er andres forbillede. Men disse slavebånd må nødvendigvis brydes. Vi kan ikke halvt tilhøre Gud og halvt tilhøre verden. Vi er ikke Guds børn, hvis ikke vi er det helt og fuldt. {VTK 48.1}

Der er dem, som bekender sig til at tjene Gud, mens de forlader sig på deres egne anstrengelser til at adlyde hans lov, til at forme den rette karakter og sikre frelsen. Deres hjerter er ikke blevet berørt af en dyb forståelse af Guds kærlighed, men de forsøger at udføre pligterne i det kristne liv såvel som at gøre det, Gud forlanger af dem for at kunne opnå himlen.

Sådan en religion er ingenting værd. Når Kristus bor i hjertet, vil sjælen fyldes så meget med hans kærlighed, med glæden ved at være i forbindelse med ham, at den vil holde sig til ham; og ved at skue ham vil selvet blive glemt. Kærlighed til Kristus bliver kilden til handling. De, som føler Guds begrænsende kærlighed, spørger ikke, hvor lidt de behøver at give for at opfylde Guds krav; de spørger ikke, hvad den laveste standard er, men sigter efter en fuldkommen samklang med deres forløsers vilje. Med et oprigtigt ønske giver de alt og opøver en interesse, som er proportionel med værdien af det objekt, de søger. En bekendelse af Kristus som er denne dybe kærlighed foruden, er intet andet end snak, tør formalitet og tungt slid og slæb. {VTK 49.1}

Føler du, at det er for stort et offer at give alt til Kristus? Stil dig selv dette spørgsmål: „Hvad har Kristus ofret for mig?“ Guds søn gav alt — liv og kærlighed og lidelse — for at vi kan blive frelst. Og kunne det tænkes, at vi, de uværdige som er genstand for så stor kærlighed, har tænkt os at holde vores hjerter tilbage for ham? Hvert øjeblik af vores liv har vi taget del i hans nådes velsignelser, og på grund af dette kan vi ikke helt forstå, hvilke dybder af uvidenhed og ulykke vi er blevet reddet fra. Kan vi se på ham, som vores synder har gennemboret, og stadig være villige til at trodse al hans kærlighed og hans offer? I lyset af ærens herres uendelige ydmygelse, har vi så tænkt os at skumle, fordi vi kun kan indgå til livet gennem kamp og selvydmygelse? {VTK 49.2}

Mangen et stolt hjerte har spurgt: „Hvorfor er jeg nødt til at angre og ydmyge mig, før jeg kan få vished om, at jeg er accepteret af Gud?“ Jeg henleder din opmærksomhed på Kristus. Han var syndfri, og mere endnu: han var himlens prins; men for menneskehedens skyld påtog han sig dens synd. „Han hengav sit liv til døden og blev regnet blandt lovbrydere. Men han bar de manges synd og trådte i stedet for syndere“ (Es 53,12). {VTK 50.1}

Men hvad er det, vi opgiver, når vi giver alt? Et hjerte forurenet af synd, som vi overlader til Jesus at rengøre, at rense med sit eget blod og derefter at frelse ved sin uforlignelige kærlighed. Og alligevel synes mennesker, at det er svært at give alt! Jeg skammer mig ved at høre tale om sådan noget, jeg skammer mig over at skrive om det. {VTK 50.2}

Gud kræver ikke af os, at vi opgiver noget, som er til vores bedste at beholde. I alt, hvad han foretager sig, har han menneskenes velfærd for øje. Hvis bare alle, som ikke har valgt Kristus, dog ville indse, at han har noget langt bedre at tilbyde dem end det, de forsøger at opnå selv. Mennesket gør den største skade og uret mod sin egen sjæl, når det tænker og handler mod Guds vilje. Ingen ægte glæde findes på den vej, som han, der ved hvad det bedste er, og som lægger planer om det bedste for sine skabninger, har forbudt. Overtrædelsens vej er vejen til ulykke og ødelæggelse. {VTK 51.1}

Det er en fejltagelse, hvis man dyrker tanken om, at Gud er glad for at se sine børn lide. Hele himlen er interesseret i menneskets lykke. Vores himmelske far afspærrer ikke glædens veje for nogen som helst af sine skabninger. De guddommelige krav påbyder os at afsky de lidenskaber, som vil føre lidelse og skuffelser med sig, som vil lukke døren til lykken og

himlen. Verdens frelser accepterer mennesket som det er, med alle dets mangler, ufuldkommenheder og svagheder; og han vil ikke alene rense fra synd og

skænke forløsning gennem sit blod, men han vil tilfredsstille længslen i alle, som tager hans åg på sig, som bærer hans byrde. Det er hans formål at indsætte fred og hvile i alle, som kommer til ham for at få livets brød. Han kræver, at vi kun udfører de pligter, som vil lede vores skridt til de højder af lykke, som de ulydige aldrig kan opnå. Sjælens sande, glædesfyldte liv er at have Kristus i sig, nådens håb. {VTK 51.2}

Mange spørger: „Hvordan skal jeg overgive mig selv til Gud?“ Du ønsker at overgive dig til ham, men du har en svag moralsk styrke, er slave af tvivlen og styret af dit syndige livs vaner. Dine løfter og beslutninger er som reb af sand. Du kan ikke kontrollere dine tanker, dine impulser, dine ønsker. Dit kendskab til dine brudte løfter og forspildte forpligtelser svækker din tillid til din egen oprigtighed og får dig til at føle, at Gud ikke kan acceptere dig; men du behøver ikke at fortvivle. Det, du har brug for, er viljens sande styrke. Dette er den herskende magt i menneskets natur, magten til at tage en beslutning og træffe et valg. Alt afhænger af viljens rette handling. Magten til at vælge, som Gud har givet menneskene, er til, for at de kan udøve den. Man kan ikke ændre sit hjerte, man kan ikke af sig selv give dets attrå til Gud; men man kan vælge at tjene ham. Man kan give ham sin vilje; så vil han virke i dig at ville og at handle efter hans ønske. Således vil hele din natur blive bragt under Kristi ånds kontrol; din hengivenhed vil være fokuseret på ham, dine tanker vil være i samklang med ham. {VTK 52.1}

Ønsker om godhed og hellighed er rigtige, så langt som de rækker; men hvis man stopper her, fører de til intet. Mange vil gå fortabt, mens de håber og ønsker at være kristne. De når aldrig til et punkt, hvor de giver efter for Guds vilje. De vælger ikke lige nu at være kristne. {VTK 53.1}

Gennem den rette brug af viljen kan der foretages en fuldstændig ændring af dit liv. Ved at give din vilje til Kristus allierer du dig med den magt, som står over alle magter og myndigheder. Du vil få styrke fra oven til at holde dig sikker, og gennem stadig overgivelse til Gud vil du være i stand til at leve et nyt liv, et nyt liv i tro. {VTK 53.2}

Kapitel 6—Tro og accept

Når ens samvittighed er blevet skærpet af Helligånden, vil man se noget af syndens ondskab, dens magt, dens skyld, dens smerte; og man vil se på den med afsky. Man vil føle, at synden har adskilt én fra Gud, at man er slave af ondskabens magt. Jo mere man kæmper for at slippe løs, des mere indser man, at man er hjælpeløs. Ens hensigter er urene; ens hjerte er urent. Man indser, at ens liv er fyldt med selviskhed og synd. Man længes efter at blive tilgivet, at blive renset, at blive sat fri. Hvad kan man gøre for at opnå harmoni med Gud og komme til at ligne ham? {VTK 54.1}

Det er fred, man trænger til — himlens tilgivelse og fred og kærlighed i sjælen. Den kan ikke købes for penge, intelligens kan ikke frembringe den, visdom kan ikke opnå den; man kan aldrig håbe på ved egne anstrengelser at sikre sig den. Men Gud tilbyder dig den som gave, „uden penge… uden betaling“ (Es 55,1). Den er din, hvis bare du rækker hånden ud og tager fat i den. Herren siger: „Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld“ (Es 1,18). „Jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre“ (Ez 36,26). {VTK 54.2}

Du har bekendt dine synder, og i hjertet har du afsvoret dem. Du har besluttet at give dig selv til Gud. Gå nu hen til ham, og bed ham om at vaske dine synder bort og give dig et nyt hjerte. Så tro nu på, at han gør dette, fordi han har lovet det. Det var det, Jesus prædikede, mens han var på jorden, at den gave, som Gud har lovet os, er vi nødt til at tro på, at vi har modtaget, og så bliver den vores. Jesus helbredte folk for deres sygdomme, når de troede på hans magt; han hjalp dem med det synlige, og derigennem inspirerede han dem til at stole på ham med hensyn til det usynlige — han ledte dem til at tro på sin magt til at tilgive synder. Dette viste han på en enkel måde ved at helbrede den lamme mand: „‘Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder’ — så siger han til den lamme: ‘Rejs dig, tag din seng og gå hjem!’“ (Matt 9,6). Således siger også evangelisten Johannes, når han taler om Kristi mirakler: „Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn“ (Joh 20,31). {VTK 55.1}

Fra den enkle bibelfortælling om, hvordan Jesus helbredte de syge, kan vi lære noget om, hvordan vi bør tro på ham med hensyn til at tilgive synder. Tag for eksempel historien om den lamme ved Betesda. {VTK 55.2}

Den stakkels sygdomsramte var hjælpeløs; han havde ikke brugt sine lemmer i 38 år. Alligevel sagde Jesus til ham: „Rejs dig, tag din seng og gå hjem.“ Den syge mand ville måske have sagt: „Herre, hvis du vil helbrede mig, vil jeg adlyde dit ord.“ Men nej, han troede Kristi ord, troede på at han var helbredt, og han begyndte øjeblikkeligt at gøre sig anstrengelser; han ville være i stand til at gå, og han gjorde det. Han handlede på Kristi ord, og Gud gav magten. Han blev helbredt. {VTK 55.3}

På samme måde er du en synder. Du kan ikke gøre bod for dine gamle synder; du kan ikke ændre dit hjerte og gøre dig selv hellig. Men Gud lover at gøre alt dette for dig gennem Kristus. Du tror på dette løfte. Du bekender dine synder og giver dig til Gud. Med viljen vælger du at tjene ham. Lige så sikkert som du gør dette, vil Gud holde sit ord til dig. Hvis du tror på løftet — tror, at du er tilgivet og renset — så sørger Gud for kendsgerningerne; du er blevet helbredt, akkurat som da Kristus gav den lamme magt til at gå, idet han troede på, at han var helbredt. Det forholder sig sådan, hvis du tror på det. {VTK 56.1}

Vent ikke på at føle, at du er blevet helbredt, men sig: „Jeg tror det; det er bare sådan, ikke fordi jeg kan mærke det, men fordi Gud har lovet det." {VTK 56.2}

Jesus siger, „Alt, hvad I beder og bønfalder om, det skal I tro, at I har fået, og så får I det" (Mark 11,24) Der er én betingelse knyttet til dette løfte — at vi beder ifølge Guds vilje. Men det er Guds vilje at rense os fra synd, at gøre os til sine børn og at sætte os i stand til at leve et helligt liv. Så vi kan bede om disse velsignelser, tro at vi vil modtage dem og takke Gud for, at vi har modtaget dem. Det er vores privilegium at kunne gå til Jesus og blive renset og at stå foran loven uden skam eller fortrydelse. „Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus. For livets ånds lov har i Kristus Jesus befriet mig fra syndens og dødens lov" (Rom 8,1). {VTK 56.3}

Derfor ejer I ikke jer selv; I er købt med en pris. „I ved jo, at det ikke var med forgængelige ting som sølv eller guld, I blev løskøbt fra det tomme liv… men med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde" (1 Pet 1,18-19). Gennem den simple handling at tro på Gud har Helligånden frembragt et nyt liv i dit hjerte. Du er ligesom et barn født ind i Guds familie, og han elsker dig, som han elsker sin søn. {VTK 57.1}

Nu da du har givet dig selv til Jesus, så træk dig ikke tilbage, fjern dig ikke fra ham, men sig fra dag til dag: „Jeg tilhører Kristus; Jeg har givet mig selv til ham," og bed ham om at give dig sin ånd og holde dig i sin nåde. Ligesom du bliver hans barn ved at give dig selv til Gud og tro på ham, sådan skal du også leve i ham. Apostlen siger: „Når I nu har taget imod Kristus Jesus, Herren, så lev i ham" (Kol 2,6). {VTK 57.2}

Nogle ser ud til at føle, at de nok er på prøve og er nødt til at bevise over for Herren, at de er blevet ændret, før de kan gøre krav på hans velsignelser. Men de kan gøre krav på hans velsignelser allerede nu. De er nødt til at besidde hans nåde, Kristi ånd, for at kunne overvinde deres usikkerhed, ellers kan de ikke modstå det onde. Jesus elsker, når vi kommer til ham, som vi er, syndige, hjælpeløse, afhængige. Vi kan komme med alle vores svagheder, vores fejlagtighed, vores syndighed, og kaste os for hans fødder i anger. Det er hans herlighed, som omslutter os i hans kærligheds arme og forbinder vores sår for at rense os for al urenhed. {VTK 58.1}

Det er her, tusinder går fejl; de tror ikke på, at Jesus tilgiver dem personligt, individuelt. De tager ikke Gud på ordet. Det er et privilegium for alle, som opfylder betingelserne, at vide

med sig selv, at benådningen frit gives for alle synder. Skub den mistanke væk, at Guds løfter ikke er beregnet på dig. De gælder alle angrende overtrædere. Der er sørget for styrke og nåde gennem Kristus, som skal overbringes af de tjenende engle til enhver troende sjæl. Ingen er så syndige, at de ikke kan finde styrke, renhed og retfærdighed i Jesus, som døde for dem. Han venter kun på at fjerne de klæder, som er forurenede af synd og iføre synderne retfærdighedens hvide klæder; han byder dem at leve, ikke at dø. {VTK 58.2}

Gud behandler os ikke, som dødelige mennesker behandler hinanden. Hans tanker er nådige, kærlige og rummer den ømmeste medfølelse. Han siger: „Den ugudelige skal forlade sin vej, det onde menneske sine planer og vende om til Herren, som vil vise ham barmhjertighed, tilbage til vor Gud, for han er rig på tilgivelse.“ „Jeg udsletter dine overtrædelser som en sky, dine synder som et skylag“ (Es 55,7;44,22). {VTK 59.1}

„Jeg ønsker ikke nogens død, siger Gud Herren. Vend om, så skal I leve!“ (Ez 18,32). Satan er klar til at stjæle Guds velsignede forvisninger fra os. Han ønsker at fratage sjælen ethvert glimt af håb og enhver stråle af lys; men du må ikke lade ham gøre dette. Lyt ikke til fristeren, men sig: „Jesus døde, for at jeg skal kunne leve. Han elsker mig og ønsker ikke, at jeg skal fortabes. Jeg har en medfølende himmelsk far; og selvom jeg har misbrugt hans kærlighed, selvom de velsignelser, han har givet mig, har været ødslet bort, vil jeg rejse mig op og gå til min himmelske far og sige: ‘Jeg har syndet mod himlen og mod dig, og jeg er ikke længere værdig til at blive kaldt din søn: lad mig gå som en af dine daglejere.’“ Lignelsen fortæller os, hvordan den omflakkende vil blive modtaget. {VTK 59.2}

„Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham“ (Luk 15,18-20). {VTK 60.1}

Men selv denne lignelse, øm og rørende som den er, udtrykker ikke til fulde den himmelske fars uendelige medfølelse. Herren har forkyndt ved sin profet: {VTK 60.2}

„Med evig kærlighed har jeg elsket dig, derfor bevarer jeg min troskab mod dig“ (Jer 31,3). Mens synderen stadig er langt væk fra faderens hus og ødsler sine penge væk i et andet land, så længes faderens hjerte inderligt efter ham; og enhver længsel om at vende tilbage til Gud, som vækkes til live i sjælen, er blot den nænsomme opfordring fra hans ånd, som inviterer, kalder og drager den omvandrende mod Faderens hjerte, der er fyldt med kærlighed. {VTK 60.3}

Med Bibelens rige løfter foran dig, er der da plads til tvivl? Kan du da tro, at når den stakkels synder længes efter at vende tilbage, længes efter at forsage sine synder, at Herren så strengt vil afholde ham fra at nærme sig hans fødder i bekendelse? Væk med sådanne tanker! Intet kan gøre din sjæl mere skade end at give grobund for sådan en opfattelse af vores himmelske far. Han hader synd, men han elsker synderen, og han gav sig selv gennem personen Kristus, så alle, som vil, kan blive frelst og eje den evige velsignelse i herlighedens rige. {VTK 60.4}

Med hvilken stærkere eller mere nænsom vending kan det udtrykkes end den, han har valgt til at udtrykke sin kærlighed til os? Han erklærer: „Glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte? selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig“ (Es 49,15). {VTK 61.1}

Se opad, du som tvivler og skælver; for Jesus lever for at mægle for os. Tak Gud for gaven, som er hans kære søn, og bed om, at han ikke må have lidt døden for dig forgæves. Ånden opfordrer dig i dag. Kom med hele dit hjerte til Jesus, og du kan gøre krav på hans velsignelse. {VTK 61.2}

Idet du læser løfterne, så husk, at de er et udtryk for uforklarlig kærlighed og medlidenhed. Det store hjerte fyldt med uendelig kærlighed bliver draget mod synderen med grænseløs medfølelse. „I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vores synder“ (Ef 1,7). Ja, stol blot på, at Gud er din hjælper. Han ønsker at genoprette sit moralske billede i mennesket. Når du nærmer dig ham med bekendelse og anger, vil han nærme sig dig med nåde og tilgivelse. {VTK 61.3}

Kapitel 7—En forandret karakter

„Altså: Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!“ (2 Kor 5,17). {VTK 62.1}

Et menneske er måske ikke i stand til at fastslå det nøjagtige tidspunkt eller sted eller opspore hele rækken af begivenheder i omvendelsesprocessen; men det betyder ikke, at man ikke er omvendt. Kristus sagde til Nikodemus: „Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden“ (Joh 3,8). Akkurat ligesom vinden, som er usynlig, men hvis effekt er nem at se og mærke, fungerer Guds ånd, når den arbejder med menneskehjerter. Den genskabende magt, som intet menneskeligt øje kan se, afstedkommer et nyt liv i sjælen; den skaber en ny skabning i Guds billede. Mens Åndens arbejde er lydløst og ufatteligt, er effekten af det tydeligt. Hvis hjertet er blevet fornyet ved hjælp af Guds ånd, vil det liv, man lever, bære vidnesbyrd om det. Mens vi ikke kan gøre noget for at ændre vores hjerter eller for at bringe os selv i harmoni med Gud; mens vi overhovedet ikke bør overlade det til os selv eller vores gode handlinger, vil vores liv afsløre, om Guds nåde bor i os. En forandring kan ses i vores karakter, vores vaner, det vi stræber efter. Kontrasten vil være klar og afgjort mellem, hvad de er, og hvad de har været. Karakteren åbenbares ikke ved lejlighedsvise gode handlinger eller lejlighedsvise dårlige handlinger, men ved tendensen i de vanemæssige ord og handlinger. {VTK 62.2}

Det er sandt, at der kan være en udvortes korrekthed i handlemåden uden Kristi fornyende kraft. Kærlighed til det at have indflydelse og ønsket om at være noget i andres øjne kan afstedkomme et velorganiseret liv. Selv respekt kan måske føre os til at undgå det ondes tilsynekomst. Et selvisk hjerte udfører måske generøse handlinger. Men efter hvilke kriterier kan vi så afgøre, hvis side vi er på? {VTK 63.1}

Hvem tilhører hjertet? Hvem er det, vores tanker er hos? Hvem er det, vi nyder at tale om? Hvem modtager vores varmeste følelser og vores bedste omtanke? Hvis vi tilhører Kristus, så er vores tanker med ham, og vores ømmeste tanker er om ham. Alt, hvad vi ejer og er, er fokuseret på ham. Vi længes efter at afspejle ham, at indånde hans ånd, at gøre hans vilje og at behage ham i alle ting. {VTK 63.2}

De, som bliver nye skabninger i Kristus Jesus, vil frembringe Åndens frugter: „kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse“ (Gal 5,22-23). De vil ikke længere tilpasse sig i henhold til de tidligere lidenskaber, men i henhold til troen på Guds søn vil de følge hans fodspor, afspejle hans karakter og rense sig, akkurat som han er ren. Det, de engang hadede, elsker de nu, og det, de engang elskede, det hader de. Den stolte og selvhævdende bliver ydmyg og sagtmodig i hjertet. Den overfladiske og forfængelige bliver alvorlig og vækker ikke anstød. Den drikfældige bliver ædruelig, og den urene bliver ren. Verdens forfængelige og moderigtige vaner bliver lagt til side. Den kristne

vil ikke stræbe efter „udvortes udsmykning“ — „jeres skønhed skal ikke være i det ydre, såsom flettet hår, guldsmykker eller smukke klæder, men i hjertet, det skjulte menneske, med en sagtmodig og stille ånds uforgængelige skønhed som er meget værd i Guds øjne“ (1 Pet 3,3-4). {VTK 63.3}

Der er intet tegn på ægte omvendelse, hvis ikke den forårsager en ændring. Hvis han genetablerer forpligtelsen, giver det igen, som han har stjålet, bekender sine synder og elsker Gud og sine medmennesker, så kan synderen være sikker på, at han er gået fra død over til liv. {VTK 64.1}

Når vi som fejlende, syndige væsner kommer til Kristus og tager del i hans tilgivende nåde, vælder kærligheden op i hjertet. Hver byrde synes let, fordet åg, som Kristus lægger på os, er let. Pligten bliver til en fornøjelse og offeret til nydelse. Den vej, der før syntes indhyllet i mørke, bliver oplyst af strålerne fra retfærdighedens sol. {VTK 64.2}

Kristi karakters skønhed vil ses i hans efterfølgere. Det var hans glæde at gøre Guds vilje. Kærligheden til Gud, hans herligheds segl, var den regerende magt i vores frelsers liv. Kærligheden forskønnede og gjorde alle hans gerninger noble. Kærligheden er fra Gud. Det uomvendte hjerte kan ikke være dens udspring, og det kan ikke frembringe den. Den findes kun i det hjerte, hvor Jesus har herredømmet. „Vi elsker, fordi han elskede os først“ (1 Joh 4,19). I det hjerte, som er fornyet ved guddommelig nåde, er kærligheden det grundlæggende princip for enhver handling. Den former karakteren, hersker over indskydelserne, kontrollerer lidenskaberne, undertrykker fjendtlighed og gør følelserne mere noble. Denne form for kærlighed skattes i sjælen, forsøder livet og har en forædlende indflydelse på omgivelserne. {VTK 65.1}

Der er to fejl, som Guds børn — især de, der netop er begyndt at stole på hans nåde — specielt må være på vagt over for. Den første, som jeg allerede har omtalt, er at fokusere på ens egne handlinger, at sætte sin lid til, hvad de kan udrette med hensyn til at bringe én i samklang med Gud. Den, som forsøger at blive helliggjort ved hjælp af egne anstrengelser for at holde loven, forsøger det umulige. Alt, hvad mennesket er i stand til at gøre uden Kristus, er forurenet af selviskhed og synd. Det er ene og alene gennem Kristi nåde, ved troen, at vi kan blive helliggjort. {VTK 65.2}

Den modsatte — men ikke mindre farlige — fejl er at tro, at Kristus fritager mennesket for at holde Guds lov; at siden vi fik del i Kristi nåde ved troen alene, så har vores gerninger intet at gøre med vores frelse. {VTK 66.1}

Men læg her mærke til, at lydighed ikke bare er en udvendig overensstemmelse, men derimod en kærlighedsgerning. Guds lov er et udtryk for selve hans natur; den er en manifestation af hans kærlighedsprincip og er derfor grundlaget for hans regering i himlen og på jorden. Hvis vores hjerter er blevet fornyet i Guds billede, hvis den guddommelige kærlighed er plantet i sjælen, vil Guds lov så ikke blive praktiseret i livet? Når

kærlighedsprincippet er plantet i hjertet, når mennesket er blevet fornyet i hans billede, som skabte ham, så er den nye pagts løfte indfriet: „Jeg lægger mine love i deres hjerte og skriver dem i deres indre“ (Hebr 10,16). Og hvis loven er skrevet i hjertet, vil den da ikke forme deres liv? Lydighed — troskab og tjeneste i kærlighed — er det sande kendetegn på at være en discipel. Sådan siger skriften: „For dette er kærligheden til Gud: at vi holder hans bud; og hans bud er ikke tunge.“ „Den, der siger: ‘Jeg kender ham’, men ikke holder hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham“ (1 Joh 5,3;2,4). I stedet for at lade mennesket slippe for at skulle være lydig, er det troen, og troen alene, som lader os få del i Guds nåde, som gør det muligt for os at vise lydighed. {VTK 66.2}

Vi gør os ikke fortjent til frelsen ved vores lydighed; for frelsen er Guds gratis gave, som modtages gennem troen. Men lydighed er troens frugt. „I ved, at han blev åbenbaret for at bære vores synder, og der er ikke synd i ham. Enhver, som bliver i ham, synder ikke; enhver, som synder, har ikke set ham og kender ham ikke“ (1 Joh 3,5-6). Her er den sande prøve. Hvis vi forbliver i Kristus, hvis Guds kærlighed bor i os, da vil vores følelser, vores tanker, vores hensigter og vores handlinger være i harmoni med Guds vilje, som den er udtrykt i hans hellige lov. „Kære børn, lad ingen føre jer vild. Den, der gør retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig“ (1 Joh 3,7). Retfærdigheden er defineret ved standarden i Guds hellige lov, som den er udtrykt i de ti bud givet på Sinaj. {VTK 67.1}

Den såkaldte tro på Kristus, som hævdes at frigøre mennesket fra pligten til at adlyde Gud, er ikke tro, men ønsketænkning. „For af den nåde er I frelst ved tro.“ Men „tro uden gerninger er død“ (Ef 2,8; Jak 2,17). {VTK 67.2}

Jesus sagde om sig selv, før han kom til jorden: „Jeg ønsker at gøre din vilje, Gud, din lov er i mit indre“ (Sl 40,9). Og lige før han steg op til himlen, erklærede han: „Jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed“ (Joh 15,10). {VTK 68.1}

Skriften siger: „Og deraf kan vi vide, at vi kender ham: hvis vi holder hans bud… Den, der siger, at han bliver i ham, skylder også selv at leve sådan, som han levede“ (1 Joh 2,3-6). „Det blev I kaldet til, for også Kristus led for jeres skyld og efterlod jer et eksempel, for at I skal følge i hans fodspor“ (1 Pet 2,21). {VTK 68.2}

Betingelsen for evigt liv er den samme nu, som den altid har været — akkurat den samme, som den var i Paradiset, før vores første forældre faldt — fuldkommen lydighed mod Guds lov, fuldkommen retfærdighed. Hvis det evige liv blev lovet os på nogen som helst anden betingelse, så ville hele universets lykke være fortabt. Vejen ville være åben for, at synden, med al dens ve og smerte, kunne blive udødeliggjort. {VTK 68.3}

Før syndefaldet var det muligt for Adam at udforme en retfærdig karakter i lydighed mod Guds lov. Men det lykkedes ham ikke at gøre dette, og på grund af hans synd er vores natur falden, og vi kan ikke gøre os selv retfærdige. Eftersom vi er syndige, uhellige, kan vi ikke fuldstændig adlyde den hellige lov. Vi har ikke retfærdighed i egen kraft, hvorved vi kunne

opfylde kravene i Guds lov. Men Kristus har banet en udvej for os. Han levede på jorden med prøvelser og fristelser ligesom dem, vi møder. Han levede et syndfrit liv. Han døde for os, og nu tilbyder han at tage vores synder og give os sin retfærdighed. Hvis du giver dig selv til ham og tager imod ham som din frelser, så bliver du regnet for retfærdig for hans skyld, uanset hvor syndigt dit liv måtte have været. Kristi karakter står i stedet for din karakter, og du bliver betragtet af Gud, akkurat som om du ikke havde syndet. {VTK 68.4}

Mere end det: Kristus ændrer hjertet. Han bliver i dit hjerte ved troen. Du bør opretholde denne forbindelse med Kristus gennem tro og en stadig overgivelse af viljen til ham; og så længe som du gør dette, vil han sætte dig i stand til at ville og kunne handle i overensstemmelse med hans vilje. Så kan du sige: {VTK 69.1}

„Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig“ (Gal 2,20). Jesus sagde sådan til sine disciple: „For det er ikke jer, der taler, men det er jeres faders ånd, som taler gennem jer“ (Matt 10,20). Med Kristus arbejdende i jer vil I synliggøre den samme ånd og gøre de samme gode gerninger — gerninger i retfærdighed og lydighed. {VTK 69.2}

Så vi har intet i os selv at prale af. Vi har ingen grund til selvophøjelse. Det eneste, som kan give os håb, er, at Kristi retfærdighed er indprentet i os, og at der ved hjælp af hans ånd bliver arbejdet med os og gennem os. Når vi taler om tro, så er der en forskel, vi bør have i tanke. At tro på Guds eksistens er ikke det samme som at tro på ham. Guds eksistens og magt og sandheden i hans ord er kendsgerninger, som end ikke Satan og hans engle kan fornægte i hjertet. Bibelen siger, at „djævle også tror og skælver,“ men det er ikke tro (Jak 2,19). Hvor der ikke blot er en anerkendelse af Guds ord, men også en underkastelse af viljen; hvor hjertet har givet efter for ham og følelserne er vendt mod ham, dér er der tro — tro, som udspringer af kærlighed, og som renser sjælen. Gennem denne tro bliver hjertet fornyet i Guds billede. Og det hjerte, som i dets ufornyede tilstand ikke var under Guds lov og heller ikke kunne være det, glæder sig nu over dens hellige forordninger og udbryder sammen med salmisten: „Hvor jeg elsker din lov, hele dagen er den i mine tanker“ (Sl 119,97). Og lovens retfærdighed bliver opfyldt i os, „som ikke lever i lydighed mod kødet, men i lydighed mod Ånden“ (Rom 8,4). {VTK 69.3}

Der er dem, som har kendt til Kristi nådige kærlighed, og som virkelig ønsker at blive Guds børn, men alligevel indser, at deres karakter ikke er perfekt, deres liv er fyldt med fejl, og de tvivler på, om deres hjerter er blevet fornyet af Helligånden. Til disse vil jeg sige: Træk jer ikke tilbage i fortvivlelse. Vi bliver ofte nødt til at bøje os ned og græde ved Jesu fødder på grund af vores fejl og mangler, men vi skal ikke blive modløse. Selvom vi er blevet besejret af fjenden, bliver vi ikke kastet bort, forladt og afvist af Gud. Nej, Kristus er ved Guds højre hånd, og han går også i forbøn for os. Den elskede Johannes sagde: {VTK 70.1}

„Dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Og hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige“ (1 Joh 2,1). Og glem ikke Kristi ord: „Faderen

selv elsker jer“ (Joh 16,27). Han ønsker at genindsætte dig hos sig og se sin renhed og hellighed genspejlet i dig. Hvis du blot ville overgive dig til ham, som har begyndt den gode gerning i dig, og som vil fuldende den indtil Jesu Kristi komme. Bed mere oprigtigt; tro mere fuldstændigt. Efterhånden som vi indser, at vi ikke kan stole på vores egen kraft, så lad os stole på vores frelsers magt og lad os prise ham, som er vores kilde til velbefindende. {VTK 71.1}

Jo tættere man kommer på Jesus, jo mere fejlagtig vil man se ud i sine egne øjne; fordi ens syn vil blive klarere, og ens ufuldkommenheder vil stå i stærkkontrast til hans perfekte natur. Dette er et bevis på, at Satans bedrag har mistet sin magt; at Guds ånds levendegørende indflydelse vækker noget i dig. {VTK 71.2}

Ingen dybtfølt kærlighed til Jesus kan bo i det hjerte, som ikke har indset sin egen syndighed. Den sjæl, som er forandret ved Kristi nåde, vil beundre hans guddommelige karakter; men hvis vi ikke ser vores egne moralske deformitet, er det et uomtvisteligt bevis på, at vi ikke har set Kristi skønhed og herlighed. {VTK 72.1}

Jo mindre vi priser os selv, jo mere er vi i stand til at se og værdsætte den uendelige renhed og det vidunderlige ved vores frelser. Et kig på vores egen syndighed får os til at søge hen til ham, som kan tilgive; og når sjælen indser sin hjælpeløshed og rækker ud efter Kristus, vil han åbenbare sin magt. Jo mere vores følelse af behov får os til at række ud efter ham og Guds ord, jo mere ophøjede opfattelser får vi af hans karakter, og des mere vil vi komme til at genspejle hans billede. {VTK 72.2}

Kapitel 8—At vokse i Kristus

Den ændring i hjertet, hvorved vi bliver Guds børn, er omtalt i Bibelen som en fødsel. Ydermere er den sammenlignet med en fremspiren af den gode sæd, som blev sået af sædemanden. På samme måde er det med dem, som er nyomvendte til Kristus „og som nyfødte børn" skal „vokse op" til mænd og kvinder i Kristus Jesus (1 Pet 2,2. Ef 4,15). Eller som den gode sæd, der er sået i marken, skal de vokse sig store og frembringe frugt. Esajas siger, at de skal „kaldes retfærdighedens ege, plantet af Herren til hans herlighed" (Es 61,3). Der er altså brugt illustrationer fra naturen for at hjælpe os til bedre at forstå de mystiske sandheder ved et åndfuldt liv. {VTK 73.1}

End ikke al visdom og menneskers snilde lagt sammen kan frembringe liv i det mindste objekt i naturen. Det er kun igennem det liv, som Gud har frembragt, at dyr og planter kan leve. Så det er kun gennem liv fra Gud, at åndeligt liv kan findes i menneskets hjerte. Medmindre et menneske er „født på ny", kan det ikke få del i det liv, som Kristus kom for at give (Joh 3,3). Som det er med livet, sådan er det også med væksten. Det er Gud, som får knoppen til at blomstre og blomsten til at bære frugt. Det er ved hans magt, at sæden udvikler sig: „Af sig selv giver jorden afgrøde, først strå, så aks, så fuld kerne i akset" (Mark 4,28). Og profeten Hoseas siger om Israel, at det „skal blomstre som liljen". „Dets grene skal brede sig, så det bliver prægtigt som oliventræet" (Hos 14,5.7). Og Jesus siger: „Læg mærke til, hvordan liljerne gror" (Luk 12,27). Planterne og blomsterne gror ikke ved egen møje eller anstrengelser, men ved at modtage det, som Gud har sat i naturen til opretholdelse af deres liv. Et barn kan ikke ved egen styrke eller tanke gøre sig større. Lige så lidt kan du ved bekymring eller anstrengelse sikre din åndelige vækst. Planten og barnet vokser ved at modtage det, som giver det liv, fra sine omgivelser — luft, solskin og mad. Hvad disse naturens gaver er for dyret og planten, det er Kristus for dem, som tror på ham. Han er deres „evige lys", „sol og skjold" (Es 60,19; Sl 84,11). Han vil være som „dug for Israel". „Som regnen falder på nyslåede enge, som regndråber væder jorden" (Hos 14,5; Sl 72,6). Han er det levende vand: „Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden" (Joh 6,33). {VTK 73.2}

Med sin enestående gave — sin egen søn — har Gud omsluttet hele verden med en atmosfære af nåde, som er lige så virkelig som luften omkring jordkloden. {VTK 74.1}

Alle de, der indånder denne livgivende atmosfære, vil leve og vokse op til mænd og kvinder i Kristus Jesus. {VTK 74.2}

Som blomsten vender sig mod solen, så dens klare stråler kan hjælpe den til at udvikle sin skønhed og symmetri, således bør vi vende os til retfærdighedens sol, så himlens lys kan skinne på os, og vores karakter kan blive udviklet til at ligne Kristus. {VTK 75.1}

Jesus lærer os det samme, når han siger: „Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller

ikke, hvis I ikke bliver i mig“ (Joh 15,4-5). Du er akkurat lige så afhængig af Kristus, når det gælder at leve et helligt liv, som grenen er af stammen for at kunne vokse og bære frugt. Adskilt fra ham har du intet liv. Du har ikke magt til at modstå fristelser eller til at vokse i nåde og hellighed. Når du bliver i ham, vil du blomstre. Når du suger næring fra ham, vil du ikke visne eller være uden frugt. Du vil være som et træ plantet ved en flod. {VTK 75.2}

Mange har den forestilling, at de er nødt til at gøre en del af arbejdet selv. De stoler på, at Kristus tilgiver synd, men så forsøger de i egen kraft at leve rigtigt. Men enhver sådan anstrengelse er dømt til at mislykkes. Jesus siger: „Uden mig kan I intet gøre.“ Vores vækst i nåde, vores glæde, vores uselviskhed —

alt sammen afhænger af vores forening med Kristus. Det er ved fællesskab med ham, hver dag, hver time — ved at blive i ham — at vi skal vokse i nåden. Han er ikke bare Skaberen, men også Fuldenderen i vores tro. Det er Kristus først og sidst og altid. Han bør være med os, ikke kun ved begyndelsen og ved slutningen af vores livsbane, men ved hvert skridt på vejen. David siger: „Jeg har altid Herren for øje, han er ved min højre side, og jeg vakler ikke“ (Sl 16,8). {VTK 75.3}

Så spørger du måske: „Hvordan skal jeg blive i Kristus?“ På samme måde som du først modtog ham. {VTK 76.1}

„Når I nu har taget imod Kristus Jesus, Herren, så lev i ham.“ „Min retfærdige skal leve af tro“ (Kol 2,6; Hebr 10,38). Du overgav dig til Gud for at være hans fuldt ud, for at tjene og adlyde ham, og du modtog Kristus som din frelser. Du kunne ikke selv gøre bod for dine synder eller ændre dit hjerte; men idet du gav dig selv til Gud, troede du på, at han for Kristi skyld gjorde alt dette for dig. Gennem tro kom du til at tilhøre Kristus, og ved tro skal du vokse i ham — ved at give og modtage. Du bør give alt — dit hjerte, din vilje, din tjeneste — give dig selv til ham for at adlyde alle hans krav. Og du er nødt til at modtage alt — Kristus, al velsignelses ophav, at have ham i hjertet, at have ham som din styrke, din retfærdighed, din evige hjælper — så han kan give dig styrke til at adlyde. {VTK 76.2}

Overgiv dig til Gud om morgenen; gør dette til din fornemmeste opgave. Lad dette være din bøn: „Tag mig, Gud, som din. Jeg lægger alle mine planer ved dine fødder. Brug mig i dag i din tjeneste. Bliv i mig, og lad alt mit arbejde udspringe fra dig.“ Dette er et dagligt anliggende. Overgiv dig hver morgen til Gud for den dag. Overgiv alle dine planer til ham, så de kan blive udført eller forhindret i overensstemmelse med hans forsyn. Således vil du dag for dag lægge dit liv i Guds hænder, og således vil dit liv blive formet mere og mere efter Kristi liv. {VTK 77.1}

Et liv i Kristus er et liv med fred. Der er måske ingen ekstatiske følelser, men der burde være en blivende, fredfyldt tillid. Dit håb er ikke i dig selv; det er i Kristus. Din svaghed er forenet med hans styrke, din uvidenhed med hans visdom, din skrøbelighed med hans udholdende magt. Så du bør ikke se på dig selv, ikke lade sindet dvæle ved selvet, men se på

Kristus. Lad sindet dvæle ved hans kærlighed, ved skønheden, fuldkommenheden i hans karakter. Kristus i selvfornægtelse, Kristus i ydmygelse, Kristus i sin renhed og hellighed, Kristus i sin uforlignelige kærlighed — dette bør være sindets fokus. Det er ved at elske ham, efterligne ham, være fuldstændigt afhængig af ham, at du bliver formet, så du kommer til at ligne ham. {VTK 77.2}

Jesus sagde: „Bliv i mig." Disse ord udtrykker idéen om hvile, stabilitet, sikkerhed. Endnu engang indbyder han os: „Kom til mig… og jeg vil give jer hvile" (Matt 11,28). Salmisten udtrykker den samme tanke: {VTK 78.1}

„Vær stille over for Herren, vent på ham." Og Esajas forsikrer os: „Er I rolige og trygge, finder I styrke" (Sl 37,7; Es 30,15). Hvilen opnås ikke ved inaktivitet; for i frelserens invitation er løftet om hvile forenet med kaldet til at arbejde: „Tag mit åg på jer… og I skal finde hvile" (Matt 11,29). Det hjerte, som hviler mest fuldstændigt på Kristus, vil være det, som er mest seriøs og aktivt arbejder for ham. {VTK 78.2}

Når sindet dvæler ved selvet, er det vendt bort fra Kristus, som er kilden til styrke og liv. Derfor er Satan hele tiden optaget af at holde opmærksomheden væk fra frelseren og derigennem forhindre sjælens forening og samvær med Kristus. Verdens fornøjelser, livets bekymringer, forhold og sorger, andres fejl eller dine egne fejl og ufuldkommenheder — han vil forsøge at aflede dit sinds opmærksomhed med én eller flere af disse ting. Lad dig ikke føre vild af hans metoder. Mange, som virkelig er pligtopfyldende, og som ønsker at leve for Gud, leder han alt for ofte til at gruble over deres egne fejl og svagheder, og ved at adskille dem fra Kristus håber han på at vinde sejr. Vi bør ikke gøre selvet til midtpunktet og svælge i bekymringer og frygt for, om vi er frelst eller ej. Alt dette vender sjælen bort fra kilden til styrke. Bestem dig til at holde din sjæl til Gud, og stol på ham. Tal om og tænk på Jesus. Lad selvet være fortabt i ham. Læg al tvivl til side; afvis din frygt. Sig med apostlen Paulus: „Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig" (Gal 2,20). Stol på Gud. Han er i stand til at beholde det, som du har overgivet til ham. Hvis du lægger dig selv i hans hænder, vil han gøre dig til mere end sejrherre gennem ham, som elskede dig. {VTK 78.3}

Da Kristus tog den menneskelige natur på sig, kædede han menneskeheden sammen med sig selv med et bånd af kærlighed, som aldrig kan brydes af nogen magt, og da slet ikke ved menneskets valg. Satan forsøger konstant at forlede os til at bryde dette bånd — at vælge at adskille os fra Kristus. Her er det, vi må være på vagt og kæmpe og bede, for at intet skal få os til at vælge en anden herre; for vi er altid fri til at gøre dette. Men lad os holde vores øjne fast på Kristus, og så vil han bevare os. Når vi ser på Jesus, er vi sikre. Intet kan rive os ud af hans hænder. Ved konstant at beskue ham vil vi „forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er" (2 Kor 3,18). {VTK 79.1}

Det var sådan, disciplene kom til at ligne deres kære frelser. Da disse disciple hørte Jesu ord, følte de behovet for ham. De søgte, de fandt, og de fulgte ham. De var med ham i huset, ved bordet, i lønkammeret og på marken. De var sammen med ham, som elever er sammen med en lærer, og de modtog dagligt undervisning om hellige sandheder fra hans mund. De så på ham, som tjenere ser på deres herre for at lære, hvad deres pligter er. Disse disciple var mennesker „under samme kår som vi“ (Jak 5,17). De måtte kæmpe de samme kampe mod synd. De behøvede den samme nåde for at leve et helligt liv. {VTK 80.1}

Selv Johannes, den elskede discipel, der var den af dem, som mest genspejlede frelserens billede, besad ikke fra naturens side en smuk karakter. Han var ikke alene selvhævdende og ærgerrig, men også fremfusende og anklagende under modgang. Men da den guddommeliges karakter blev åbenbaret for ham, indså han sin egen utilstrækkelighed og blev ydmyget af denne viden. Den styrke og tålmodighed, magt og ømhed, majestæt og mildhed, som han var vidne til i Guds søns daglige liv, fyldte hans sjæl med beundring og kærlighed. Dag for dag blev hans hjerte draget mod Kristus, indtil han til sidst slap selvet af syne til fordel for kærlighed til sin herre. Hans anklagende, ambitiøse temperament gav efter for Kristi formende kraft. Helligåndens indflydelse fornyede hans hjerte. Kristi kærligheds magt medførte en forvandling af karakteren. Dette er det virkelige resultat af et fællesskab med Jesus. Når Kristus bor i hjertet, bliver hele naturen forandret. Kristi ånd, hans kærlighed, blødgør hjertet, får sjælen til at underkaste sig og løfter tankerne og ønskerne mod Gud og himlen. {VTK 80.2}

Da Kristus steg op til himlen, følte hans efterfølgere stadig hans nærvær. Der var et personligt nærvær, fuld af kærlighed og lys. Jesus, frelseren, som havde gået og talt og bedt med dem, som havde givet håb og trøst til deres hjerter, mens fredens budskab stadig var på hans læber, blevet taget bort fra dem op til himlen, og lyden af hans stemme lød ned til dem, idet skyen af engle tog imod ham: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende“ (Matt 28,20). Han steg op til himlen i menneskeform. De vidste, at han var foran Guds trone, deres ven og frelser på én gang; at hans sympati for dem var uændret; at han stadig identificerede sig med den lidende menneskehed. Han fremviste sit blods offer for Gud og viste sine sårede hænder og fødder til minde om den pris, han havde betalt for sine forløste. De vidste, at han var bortrykket til himlen for at forberede boliger til dem, og at han ville komme tilbage og tage dem til sig. {VTK 81.1}

Da de mødtes efter himmelfarten, var de ivrige efter at fremlægge deres ønsker for Faderen i Jesu navn. I højtidelig ærbødighed bøjede de sig i bøn og gentog forsikringen: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder i Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen“ (Joh 16,23-24). De rakte deres hænder ud i tro, højere og højere efter dette store løfte: „Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os“ (Rom 8,34). Og pinsedagen bragte dem i nærvær med Trøsteren, om hvem Kristus havde sagt: Han „skal være i jer“. Og han sagde yderligere: „Det er det bedste for jer, at jeg går bort.

For går jeg ikke bort, vil Talsmanden ikke komme til jer; men når jeg går herfra, vil jeg sende ham til jer“ (Joh 14,17;16,7). Derefter var det gennem Ånden, at Kristus skulle forblive i sine børns hjerter. Foreningen med ham var tættere, end da han var hos dem i egen person. Lyset og kærligheden og magten fra den iboende Kristus skinnede ud fra dem, så når mennesker så dem, „undrede de sig; de vidste, at de havde været sammen med Jesus“ (ApG 4,13). {VTK 82.1}

Alt det, Jesus var for disciplene, ønsker han at være for sine børn i dag; for i den sidste bøn, omkranset af en lille gruppe disciple, sagde han: „Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig“ (Joh 17,20). {VTK 82.2}

Jesus bad for os, og han bad om, at vi måtte blive ét med ham, som han var ét med Faderen. Sikken et fællesskab dette er! Frelseren har sagt om sig selv: {VTK 83.1}

„Sønnen kan slet intet gøre af sig selv.“ „Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger“ (Joh 5,19;14,10). Så hvis Kristus bor i vores hjerter, vil han udrette det i os, „både at ville og at virke for hans gode vilje“ (fil 2,13). Vi skal arbejde, som han arbejdede; vi skal vise den samme ånd. Og derfor, idet vi elsker ham og bliver i ham, skal vi „i et og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus“ (Ef 4,15). {VTK 83.2}

Kapitel 9—Arbejdet og livet

Gud er kilden til liv og lys og glæde i universet. Som stråler af sol, som bække med vand, der bruser fra en levende kilde, flyder velsignelserne ud fra ham til alle hans skabninger. Og når som helst, Gud er i menneskers hjerter, vil den flyde ud til andre i kærlighed og velsignelse. {VTK 84.1}

Vores frelsers glæde bestod i at opløfte og forløse det faldne menneske. For dette regnede han ikke sit liv for dyrt, men udholdt korset til trods for skammen. Således er engle altid optaget af at arbejde for andres lykke. Det er deres glæde. Det, som selviske hjerter ville anse for at være en ydmygende tjeneste: at vidne for dem, som er stakler og i enhver henseende underlegne i karakter og rang; det er syndfri engles arbejde. Kristi ånds selvopofrende kærlighed er den ånd, som gennemsyrer himlen og er selve essensen af dens skønhed. Det er denne ånd, som Kristi efterfølgere vil besidde, det er det arbejde, som de vil udføre. {VTK 84.2}

Når Kristi kærlighed er gemt i hjertet ligesom en behagelig duft, er den ikke til at skjule. Dens hellige indflydelse vil mærkes af alle, som vi kommer i kontakt med. Kristi ånd i hjertet er som en kilde i ørkenen, der flyder og frisker alle op og gør dem, som er ved at omkomme, ivrige efter at drikke af livets vand. {VTK 84.3}

Kærlighed til Jesus vil give sig udslag i et ønske om at arbejde, ligesom han arbejdede, til velsignelse og opløftelse for menneskeheden. Det vil lede til kærlighed, ømhed og sympati med alle skabninger i vores himmelske fars omsorg. {VTK 85.1}

Frelserens liv på jorden var ikke fyldt med bekvemmeligheder og selvoptagethed; han sled vedholdende, oprigtigt og utrætteligt for at frelse den fortabte menneskeslægt. Fra krybbe til kors fulgte han selvfornægtelsens vej og søgte ikke at blive løst fra ubehagelige pligter, pinefulde rejser og udmattende omsorg og arbejde. Han sagde, at „Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange“ (Matt 20,28). Dette var det store formål med hans liv. Alt andet kom i anden række og var mindre betydeligt. Det var hans mad og drikke at gøre Guds vilje og gøre hans arbejde færdigt. Selvet og selvtilfredsstillelse havde ikke plads i hans arbejde. {VTK 85.2}

Således vil de, der får del i Kristi nåde, være parate til at bringe et hvilket som helst offer, så andre, for hvem han også døde, kan få del i den himmelske gave. De vil gøre alt, hvad de kan, for at gøre verden til et bedre sted at leve. Denne ånd er det sikre produkt af en sjæl, som er virkelig omvendt. Lige så snart en person er kommet til Kristus, er der et ønske i hjertet om at gøre andre kendt med, hvor værdifuld en ven, man har fundet i Jesus; den frelsende og helliggørende sandhed kan ikke lukkes inde i hans eller hendes hjerte. Hvis vi er iklædt Kristi retfærdighed og er fyldt med hans iboende Ånds glæde, vil vi ikke være i stand til at tie stille. Hvis vi har smagt og set, at Herren er god, har vi noget at fortælle. Ligesom filip, da han fandt frelseren, vil vi også invitere andre ind i hans nærvær. Vi vil forsøge at præsentere dem for

alt det tiltrækkende ved Kristus og den endnu ukendte virkelighed i den verden, der kommer. Der vil være et intenst ønske om at følge den vej, Jesus gik. Der vil være en oprigtig længsel efter, at folk omkring os skal se, at „dér er Guds lam, som bærer verdens synd“ (Joh 1,29). {VTK 85.3}

Og anstrengelserne for at være til velsignelse for andre vil bringe velsignelser over os selv. Dette var Guds formål med at give os en opgave at udføre i frelsesplanen. Han har givet mennesket det privilegium, at det kan få del i den himmelske natur og til gengæld sprede velsignelser til dets medmennesker. Dette er den højeste ære, den største glæde, som det er Gud muligt at skænke mennesket. De, som tager del i kærlighedsgerninger, bliver bragt nærmere til deres skaber. {VTK 86.1}

Gud kunne have pålagt de himmelske engle evangeliets udbredelse og alt det kærligt tjenende arbejde. Han kunne have taget andre midler i brug for at fuldføre sit formål. Men i sin uendelige kærlighed valgte han at gøre os til sine medarbejdere sammen med Kristus og englene, så vi kan få del i den velsignelse, den glæde, det åndelige løft, som er resultatet af en uselvisk tjeneste. {VTK 87.1}

Vi fatter sympati for Kristus gennem at tage del i hans lidelser. Hver handling i selvopofrelse til bedste for andre styrker godgørenheden i giverens hjerte, og herved knyttes han tættere sammen med verdens forløser, som „for jeres skyld blev fattig, skønt han var rig, for at I kunne blive rige ved hans fattigdom“ (2 Kor 8,9). Og det er kun, når vi således opfylder den guddommelige hensigt med vores skabelse, at livet kan være til velsignelse for os. {VTK 87.2}

Hvis du vil gå i gang med at arbejde, som Kristus har udtænkt, at hans disciple bør gøre, og vinde sjæle for ham, vil du mærke et behov for en dybere erfaring og et større kendskab til guddommelige ting, og du vil hungre og tørste efter retfærdighed. Du vil bønfalde Gud, og din tro vil blive styrket, og din sjæl vil drikke større slurke af frelsens brønd. Når du møder modstand og prøvelser, vil det føre dig til Bibelen og bøn. Du vil vokse i nåde og kendskab til Kristus og udvikle en dybere erfaring. {VTK 87.3}

Ånden, der frembringer uselvisk arbejde for andre, giver dybde, stabilitet og Kristus-lignende skønhed i karakteren og bringer fred og lykke til dens ejermand. Bestræbelserne forædles. Der er ikke plads til dovenskab eller selviskhed. De, der således udøver kristen nåde, vil vokse og blive stærke, så de kan arbejde for Gud. De vil have en klar åndelig forståelse, en stabil, voksende tro og en forøget magt gennem bøn. Guds ånd, der rører ved deres ånd, fremkalder de hellige harmonier i sjælen som svar på den guddommelige berøring. De, der derfor helliger sig i uselvisk anstrengelse til gavn for andre, er i høj grad selv medvirkende til deres egen frelse. {VTK 88.1}

Den eneste måde, hvorpå man kan vokse i nåden, er ved at man helt ubemærket gør det samme arbejde, som Kristus har pålagt os — at engagere os efter bedste evne i at hjælpe og

velsigne dem, som har behov for den hjælp, vi kan give dem. Styrke kommer ved træning; aktivitet er betingelse for liv. De, der forsøger sig med at opretholde et kristent liv ved passivt at acceptere de velsignelser, som kommer gennem nåden, og intet gør for Kristus, forsøger simpelthen at spise uden at arbejde. Og i den åndelige som i den fysiske verden vil dette altid ende i degeneration og fordærvelse. En mand, som nægter at bruge sin krop, mister hurtigt al sin kraft til at bruge den. Derfor vil den kristne, som ikke træner sine gudgivne evner, ikke kun være ude af stand til at vokse i Kristus, men vil også miste den styrke, han allerede var i besiddelse af. {VTK 88.2}

Kristi kirke er Guds udpegede redskab til menneskets frelse. Dens mission er at bringe evangeliet til verden. Og forpligtelsen ligger på alle kristne. Alle, så langt deres talenter og muligheder rækker, skal fuldføre frelserens hverv. Kristi kærlighed, som er åbenbaret for os, gør os til skyldnere over for alle, som ikke kender ham. Gud har givet os lys, ikke bare til os selv, men for at vi skal sprede det til dem. {VTK 89.1}

Hvis Kristi efterfølgere var sig deres pligter bevidst, ville der være tusinder, hvor der i dag er én, som forkynder evangeliet i ikke-kristne lande. Og alle, som ikke personligt kunne involvere sig i arbejdet, ville støtte det med deres midler, deres sympati og deres bønner. Og der ville blive arbejdet langt mere for sjælene i de kristne lande. {VTK 89.2}

Vi behøver ikke at rejse til fremmede lande for at arbejde for Kristus eller gå uden for den tætte cirkel derhjemme, hvis det er dér vor pligt ligger. Vi kann gøre dette i hjemmet, i kirken, blandt dem, som vi omgås, og over for vores kolleger og forretningsforbindelser. Den overvejende del af vores frelsers liv på jorden blev brugt i tålmodigt arbejde i tømrerværkstedet i Nazaret. Tjenende engle mødte livets herre, når han gik side om side med bønder og arbejdere, ugenkendt og uæret. Han var lige så trofast i at opfylde sin mission, da han arbejdede med sit ydmyge erhverv, som da han helbredte de syge eller gik på de stormfulde bølger ved Galilæa. Så i de ydmygeste pligter og på de laveste poster i livet er vi også i stand til at vandre og arbejde med Jesus. {VTK 89.3}

Apostlen siger: „Over for Gud skal enhver blive i det, som han blev kaldet i“ (1 Kor 7,24). Forretningsmanden kan udføre sit arbejde, så han med sin troværdighed ærer sin Herre. Hvis han er en ægte Kristi discipel, vil han bære religionen med sig i alt, hvad han foretager sig, og på denne måde vise mennesker Kristi ånd. Mekanikeren kan være en flittig og trofast repræsentant for ham, som arbejdede i de ydmyge dele af livet i Galilæas bjerge. Alle, som hævder at kende Kristus, bør også arbejde sådan at andre, ved at se deres gode handlinger, bliver ledt til at prise deres skaber og forløser. {VTK 90.1}

Mange er kommet med undskyldninger for at tilbageholde deres talenter fra Kristi tjeneste, fordi andre havde bedre evner eller andre fordele. Den opfattelse, at kun de mest talentfulde forventes at give deres evner og talenter i Guds tjeneste, lever endnu. Det er en udbredt opfattelse, at talenter kun uddeles til en specielt favoriseret gruppe, og at dette derfor udelukker de andre, som så selvfølgelig ikke er kaldet til at tage del i arbejdet og få del i

belønningen. Men det står der ikke noget om i lignelsen. Da husherren kaldte sine tjenere sammen, gav han hver enkelt en speciel opgave. {VTK 90.2}

Med en kærlig ånd kan vi udføre livets ydmygeste pligter „for Herren og ikke for mennesker“ (Kol 3,23). Hvis Guds kærlighed er i hjertet, vil den vise sig i ens liv. Kristi behagelige duft vil omgive os, og vores påvirkning vil opløfte og velsigne. {VTK 91.1}

Du skal ikke vente på fantastiske muligheder eller forvente overnaturlige evner, før du begynder at arbejde for Gud. Du behøver ikke spekulere over, hvad verden vil mene om dig. Hvis dit daglige liv er et vidnesbyrd om renheden og alvoren i din tro, og andre er overbevist om, at du ønsker, at de skal få gavn af dig, vil dine anstrengelser ikke være fuldstændig forgæves. {VTK 91.2}

De ydmygeste og fattigste af Jesu disciple kan være til velsignelse for andre. Måske indser de ikke, at de gør noget specielt, men ved deres ubevidste indflydelse kan de starte bølger af velsignelser, som vil sprede sig og blive dybere, og de velsignede resultater kommer de måske ikke til at vide noget om før på den sidste dag. De fornemmer eller ved ikke, at de udretter noget særligt. Det kræves ikke af dem, at de skal gå og bryde hovedet med, om de nu også gør det godt nok eller ej. Det eneste, de har at gøre, er at gå langsomt fremad og trofast udføre det stykke arbejde, som Guds forsyn giver dem; så vil deres liv ikke være forspildt. Deres egne sjæle vil vokse og mere og mere komme til at ligne Kristus; de er Guds medarbejdere i dette liv og passer derfor til det højere arbejde og den uskyggede glæde i det kommende liv. {VTK 91.3}

Kapitel 10—Kendskab til Gud

Gud prøver på utallige forskellige måder at gøre os kendt med ham og bringe os i fællesskab med ham. Naturen taler til os uden ophør. Det åbne hjerte vil blive påvirket af Guds kærlighed og glæde, som den er åbenbaret gennem hans hænders værk. Det lyttende øre kan høre og forstå Guds tale gennem det, der er i naturen. De grønne marker, de høje træer, knopperne og blomsterne, den forbifarende sky, regnen, de pludrende bække, himlens herligheder, alt sammen taler til vores hjerter og indbyder os til at blive kendt med ham, som har skabt det alt sammen. {VTK 93.1}

Vores frelser har forbundet sine værdifulde lektier med tingene i naturen. Træerne, fuglene, blomsterne og dalene, bakkerne, søerne og den smukke himmel blev kædet sammen med sandhedens ord. Det samme gælder dagligdags hændelser og omgivelser, for at hans undervisning ofte kan blive genkaldt i erindringen, selv midt i de travle gøremål i menneskets stræbsomme liv. {VTK 93.2}

Gud ønsker, at hans børn skal sætte pris på hans skaberværk og glæde sig over de enkle, stille skønheder, som han har udstyret vores jordiske hjem med. {VTK 93.3}

Han elsker det smukke, og mere end det udvendigt skønne elsker han en smuk karakter; han vil have os til at dyrke renhed og enkelhed, blomsternes stille ynder. Hvis vi bare vil lytte til ham, kan Guds skaberværk lære os værdifulde lektier om lydighed og tillid. {VTK 93.4}

Fra stjernerne, som i rummet følger deres udpegede baner gennem tiderne, og ned til det mindste atom adlyder alting i naturen Skaberens vilje. Og Gud har omsorg for alt og opretholder alt det, han har skabt. Han, som opretholder de utallige verdener i det uendelige, har samtidig omsorg for den lille brune spurvs behov, når den synger sin ydmyge sang uden frygt. Når mennesker går i gang med deres daglige arbejde, og når de er optaget af bøn; når de lægger sig til at sove om aftenen, og når de står op om morgenen; når den rige mand holder stor fest i sit palads, og når den fattige mand samler sine børn om det sparsomme bord, bliver der våget ømt over dem alle af deres himmelske far. Der grædes ingen tårer, som Gud ikke lægger mærke til. Der er heller ikke noget smil, som han ikke lægger mærke til. {VTK 94.1}

Hvis vi dog bare ville tro helt på det, så ville alle ubegrundede bekymringer blive manet i jorden. Vores liv ville ikke være så fyldt med skuffelser som nu; for alt, uanset om det er stort eller småt, ville blive overlagt i Guds hænder, som ikke kan overbebyrdes. {VTK 94.2}

Så ville vi erfare en fred i sjælen, som mange i alt for lang tid har været fremmede over for. {VTK 95.1}

Når du fryder dig over jordens tiltalende skønhed, så tænk på den kommende verden, som aldrig skal kende til syndens og dødens fordærv; hvor naturens ansigt ikke længere vil være i forbandelsens skygge. Lad fantasien forestille sig de frelstes hjem, og husk så på, at det vil være mere vidunderligt, end du i din vildeste fantasi kan forestille sig. Gennem de forskellige

gaver i Guds natur ser vi kun et fjernt glimt af hans herlighed. Det står skrevet: „Hvad intet øje har set og intet øre har hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneske hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham“ (1 Kor 2,9). {VTK 95.2}

Digteren og naturmennesket har meget at sige om naturen, men det er den kristne, som nyder jordens skønhed og værdsætter den højest, fordi han eller hun genkender sin faders hånd og ser hans kærlighed i blomsten, busken og træet. Ingen kan fuldstændigt fatte betydningen af bakker, dale, floder og hav, hvis ikke de ser på dem som et udtryk for Guds kærlighed til mennesket. {VTK 95.3}

Gud taler til os gennem sit forsyns arbejde og gennem Åndens indflydelse på hjertet. I vores omstændigheder og omgivelser, i de daglige forandringer, som sker omkring os, kunne vi lære værdifulde lektier, hvis vores hjerter bare var åbne, så vi kunne få øje på dem. Efter at have undersøgt Guds forsyn siger salmisten: „Herrens godhed fylder jorden.“ „Den vise skal mærke sig dette, han skal give agt på Herrens trofasthed“ (Sl 33,5; 107,43). {VTK 95.4}

Gud taler til os gennem sit ord. Her kan vi i klarere linjer se hans karakter åbenbaret gennem hans måde at behandle mennesker på og gennem det store arbejde for frelsen. Her ligger historierne om patriarkerne og profeterne og andre hellige mænd fra fortiden åbne for os. De var mennesker, som var „under samme kår som vi“ (Jak 5,17). Vi kan se, hvordan de kæmper sig igennem skuffelser ligesom vores egne, hvordan de havde det under fristelser, som vi kommer ud for, og hvordan de stod imod og vandt sejr gennem Guds nåde; og ved at se dette bliver vi opmuntret i vores bestræbelser på at opnå retfærdighed. Når vi læser om de dyrebare erfaringer, som de har fået, om det lys og den kærlighed og velsignelse, som de kunne nyde godt af, og om det arbejde, de opnåede at gøre gennem den nåde, de modtog, så fostrer Ånden, som inspirerede disse mennesker, en hellig efterligning i vores hjerter og et ønske om at blive som dem i vores karakter — at vandre med Gud ligesom dem. {VTK 96.1}

Jesus sagde om Det Gamle Testamentes skrifter — og hvor meget mere gælder det ikke om Det Nye Testamentes: „Og netop de vidner om mig,“ frelseren, i hvem håbet om vores evige liv er centreret (Joh 5,39). Ja, hele Bibelen fortæller om Kristus. Fra den første beretning om skabelsen — for „uden ham blev intet til af det, som er“ — til det afsluttende løfte: {VTK 96.2}

„Ja, jeg kommer snart,“ læser vi om hans arbejde og lytter til hans stemme. (Joh 1,3. Åb 22,12). Hvis du ønsker at blive kendt med frelseren, så studér de hellige skrifter. {VTK 97.1}

Fyld hele hjertet med Guds ord. Det er det levende vand, som slukker din brændende tørst. Det er det levende brød fra himlen. Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis ikke I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer.“ Og han forklarer, hvad han mener, ved at sige: „De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv“ (Joh 6,53.63). Vores krop bliver bygget op af det, vi spiser og drikker; og som i den almindelige økonomi gælder det

også i den åndelige økonomi, at det er det, vi tænker på, som vil give farve og styrke i vores åndelige natur. {VTK 97.2}

Emnet frelse er noget, som englene ønsker at studere; det vil være en videnskab og en sang for de frelste gennem uendelige tider i evigheden. Er det så ikke værd at studere nøje og tænke over nu? Jesu uendelige nåde og kærlighed, offeret givet på vores vegne, fremkalder den mest alvorlige og højtidelige eftertanke. Vi bør tænke på vores kære frelser og stedfortræders karakter. Vi bør tænke på hans mission, da han kom for at frelse sit folk fra deres synder. Når vi således tænker på himmelske emner, vil vores tro og kærlighed vokse sig stærkere, og vores bønner vil blive mere og mere acceptable for Gud, fordi de mere og mere vil indeholde tro og kærlighed. De vil være intelligente og brændende. Der vil være mere konstant tiltro til Jesus og en daglig, levende erfaring med hans styrke til at frelse dem, som kommer til Gud gennem ham. {VTK 97.3}

Når vi tænker på frelserens fuldkommenhed, bør vi ønske at blive fuldstændigt forandret og fornyet, så vi ligner hans rene billede. Der vil være en hunger og tørst i sjælen efter at blive ligesom ham, som vi beundrer. Jo mere vores tanker omhandler Kristus, jo mere vil vi komme til at tale om ham, når vi er sammen med andre og repræsentere ham for verden. {VTK 98.1}

Bibelen blev ikke kun skrevet til akademikere; tværtimod, den blev skrevet til menigmand. De store sandheder, som er nødvendige for frelse, bliver gjort soleklare; og ingen vil tage fejl og fare vild med undtagelse af dem, som følger deres egen dømmekraft i stedet for Guds klart fremstillede vilje. {VTK 98.2}

Vi bør ikke godtage nogen som helst udtalelse fra andre om, hvad Bibelen lærer, men bør studere Guds ord selv. Hvis vi lader andre tænke for os, ender vi med svagere kræfter og svækkede evner. Sindets ædle styrke kan blive så svækket med hensyn til evnen til at fatte den dybe mening i Guds ord ved mangel på beskæftigelse med emner, som er dets koncentration værdig. Sindet vil blive styrket, hvis det beskæftiges med at studere forholdet mellem emnerne i Bibelen ved at sammenligne skriftsted med skriftsted og åndelige ting med åndelige ting. {VTK 98.3}

Der findes ikke noget, der er mere effektivt til at styrke intellektet end at studere Bibelen. Ingen anden bog er i den grad i stand til at løfte tankerne og bringe evnerne livskraft som de vide, højnende sandheder i Bibelen. Hvis Guds ord blev studeret, som det burde, ville mennesker have en bredere forståelse, en ædlere karakter og en fast målrettethed, som er et sjældent syn i vore dage. {VTK 99.1}

Men en hastig gennemlæsning af skriften giver kun et ringe udbytte. Man kan læse hele Bibelen igennem og dog gå glip af dens skønhed og de dybe og skjulte betydninger. Det er bedre at studere et afsnit, indtil dets betydning står klart for én, og dets forhold til frelsesplanen er tydeligt, end det er at pløje sig igennem mange kapitler uden noget specielt formål for øje, og uden at man har tilegnet sig nogen konstruktiv vejledning. Hav Bibelen hos dig. Når du

har lejlighed til det, så læs i den; forsøg at huske teksten udenad. Selv mens du går en tur hen ad gaden, kan du læse et par vers og tænke over dem — derved husker du dem. {VTK 99.2}

Vi opnår ikke visdom uden en seriøs indsats og studier under bøn. Nogle dele af skriften er afgjort for indlysende til at kunne blive misforstået, men der er andre, hvor betydningen ikke kan findes bare ved at skimme teksten. Skriftsted må sammenlignes med skriftsted. Man må lave en grundig research og meditere over det i bøn. Sådan et studie vil blive rigt belønnet. Ligesom minearbejderen opdager årer med ædelt metal, som er skjult under jordens overflade, sådan vil den, som udholdende søger i Guds ord efter skjulte skatte, finde sandheder af største værdi, som er skjult for den overfladiske skattejæger. Når inspirationens ord bliver grundet over i hjertet, vil de blive til floder, som flyder ud fra livets kildevæld. {VTK 100.1}

Bibelen bør aldrig studeres uden bøn. Før siderne åbnes, bør vi bede om oplysning fra Helligånden, og så skal vi få det. Da Natanael kom til Jesus, udbrød frelseren: „Se, dér er sandelig en israelit, som er uden svig!“ Natanael spurgte ham: „Hvor kender du mig fra?“ Jesus svarede ham: „Jeg så dig, før filip kaldte på dig, mens du var under figentræet“ (Joh 1,47-48). {VTK 100.2}

Og Jesus ser også os i de private stunder i bøn, hvis vi søger ham for at bede om lys, så vi kan kende sandheden. Engle fra lysets verden vil være med dem, som med ydmygt hjerte søger efter guddommelig vejledning. {VTK 101.1}

Helligånden priser og ærer frelseren. Det er hans opgave at præsentere Kristus, hans retfærdigheds renhed og den storslåede frelse, vi har fået gennem ham. Jesus siger: „For han skal tage af mit og forkynde det for jer“ (Joh 16,14). Sandhedens ånd er den eneste virkningsfulde underviser i guddommelige sandheder. Hvor må Gud skatte menneskene højt, siden han gav sin søn til at dø for dem, og når han udnævner sin ånd til at være deres lærer og stadige vejleder! {VTK 101.2}

Kapitel II—Bønnens privilegium

Gennem naturen og åbenbaringen, gennem sit forsyn og ved sin ånds påvirkning taler Gud til os. Men disse metoder er ikke nok; vi er også nødt til at øse af vores hjerter til ham. For at vi kan have åndeligt liv og energi, må vi være sammen med vores himmelske far. Vores sind bør være draget mod ham; og vi bør meditere over hans gerninger, hans nåde, hans velsignelser; men dette er ikke i dets fulde betydning samvær med ham. For at kommunikere med Gud, er vi nødt til at have noget at tale med ham om angående vores egentlige liv. {VTK 102.1}

Bøn er at åbne hjertet over for Gud som over for en ven. Ikke fordi det er påkrævet, for at Gud kan vide, hvem vi er, men for at sætte os i stand til at modtage ham. Bøn bringer ikke Gud ned til os, men bringer os op til ham. {VTK 102.2}

Da Jesus var på jorden, lærte han sine disciple, hvordan de skulle bede. Han vejledte dem til at præsentere deres daglige behov for Gud og kaste alle deres bekymringer på ham. Og den forsikring, han gav dem om, at deres bønner ville blive hørt, er også en forsikring for os. {VTK 102.3}

Jesus selv befandt sig ofte i bøn, da han var blandt os mennesker. Vores frelser identificerede sig med vores behov og svagheder, idet han blev en forsørger, en mægler, som søgte friske forsyninger af styrke fra sin far, således at han kunne stå frem rustet til pligt og prøvelser. Han er vores eksempel i alle ting. Han er en bror i vores trængsel, „på alle måder fristet som vi“; men som syndfri vendte hans natur sig bort fra det onde; Han udholdt tortur og sjælekamp i en verden af synd. Hans menneskelighed gjorde bøn til en nødvendighed og et privilegium. Han fandt trøst og glæde i samværet med sin far. Og hvis menneskenes frelser, Guds søn, følte behovet for bøn, hvor meget mere burde svage, syndige dødelige så ikke føle nødvendigheden af oprigtig, uophørlig bøn? {VTK 102.4}

Vores himmelske far venter på at kunne udøse sine velsignelser over os til fulde. Det er vores privilegium, at vi kan drikke rigeligt af hans uendelige kærligheds kilde. Hvor er det ufatteligt, at vi beder så lidt! Gud er klar og villig til at høre en oprigtig bøn fra det mest ydmyge af sine børn, og alligevel er der så alvorlig tøven fra vores side med at fortælle Gud om vores ønsker. Hvad må himlens engle tænke om de stakkels hjælpeløse mennesker, som er ofre for fristelser, når Guds hjerte er fyldt med uendelig kærlighed og længes efter dem, villig til at give dem mere, end de kan bede om eller tænke på, og alligevel beder de så lidt og har så lidt tro? Englene elsker at bøje sig for Gud; de elsker at være nær ham. De ser samværet med Gud som deres højeste glæde; og alligevel synes jordens børn, som har behov for den hjælp, som kun Gud kan give, at være tilfredse med at vandre uden lys fra hans ånd, og uden følgeskab af hans tilstedeværelse. {VTK 103.1}

Den ondes mørke omslutter dem, som forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser får dem til at synde; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af det privilegium, som Gud har

givet dem i det guddommelige redskab — bønnen. Hvorfor er Guds sønner og døtre modstræbende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens lager, hvor almagtens endeløse ressourcer ligger gemt? Uden uophørlig bøn og flittig årvågenhed er vi i fare for at blive ligegyldige og vige fra den rette vej. Modstanderen forsøger til stadighed at blokere vejen til nådens trone, så vi ikke i oprigtig bønfaldelse og tro opnår nåde og magt til at modstå fristelse. {VTK 104.1}

Der er visse betingelser forbundet med, om vi kan forvente, at Gud hører og svarer på vores bønner eller ej. En af de første af disse er, at vi mærker vores behov for hans hjælp. Han har lovet: „Jeg udgyder vand over den tørstige jord, strømme af vand over det tørre land“ (Es 44,3). De, som sulter og tørster efter retfærdighed, som længes efter Gud, kan være sikre på, at de vil blive fyldt op. Hjertet må være åbent over for Åndens indflydelse, ellers kan Guds velsignelse ikke blive modtaget. {VTK 104.2}

Vores store behov er i sig selv et argument og bønfalder yderst fremragende på vores vegne. Men Herren skal opsøges for at gøre disse ting for os. Han siger: „Bed, så skal der gives jer.“ Og „han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt?“ (Matt 7,7; Rom 8,32). {VTK 105.1}

Hvis vi gemmer overtrædelser i hjertet, hvis vi holder fast ved nogen kendt synd, vil Herren ikke høre os; men den angrende nedbrudtes bøn bliver der altid taget imod. Når alle kendte fejl er blevet rettet, kan vi tro, at Gud vil svare på vores bønner. Vores egne anstrengelser vil aldrig appellere til at opnå Guds velvilje; det er Jesu værdighed, som frelser os, hans blod, som renser os; alligevel har vi også en opgave i at være i overensstemmelse med betingelserne for at blive modtaget. {VTK 105.2}

Et andet element i vedholdende bøn er tro. „For den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham“ (Hebr 11,6). Jesus sagde til sine disciple: „Alt, hvad I beder og bønfalder om, det skal I tro, at I har fået, og så får I det“ (Mark 11,24). Tager vi Gud på ordet? {VTK 105.3}

Forsikringen er omfangsrig og ubegrænset, og han, som har givet den, er trofast. Når vi ikke modtager netop de ting, som vi har bedt om, på det tidspunkt, hvor vi har bedt om det, bør vi stadig tro, at Herren hører, og at han vil svare på vores bønner. Vi er så fejlende og snæversynede, at vi somme tider beder om ting, som ikke ville være til velsignelse for os, og vores himmelske far besvarer i kærlighed vores bønner ved at give os det, som vil være til vores bedste — det, som vi selv ville ønske os, hvis vi oplyst med guddommeligt klarsyn var i stand til at se alle ting, som de virkelig er. Når vores bønner synes ubesvarede, bør vi klynge os til løftet; for svarets time skal nok komme, og vi modtager den velsignelse, som vi allermest har brug for. Men at påstå, at bøn altid bliver besvaret på nøjagtig den måde og om nøjagtig den ting, som vi ønsker, er en forkert antagelse. Gud er for vís til at fejle og for god til at tilbageholde noget som helst godt for dem, som vandrer retskaffent. Vær ikke bange for at stole på ham, selvom du ikke ser noget øjeblikkeligt svar på dine bønner. Sæt din lid til hans

sikre løfte. „Bed, så skal der gives jer.“ Hvis vi spørger vores tvivl og frygt til råds eller forsøger at løse alt, som vi ikke kan gennemskue, før vi har tro, vil bekymringerne kun tage til i omfang og blive dybere. Men hvis vi kommer til Gud og føler os hjælpeløse og afhængige, hvilket vi virkelig er, og i ydmyg, tillidsfuld tro gør vores behov klart for ham, hvis visdom er uendelig, som ser alt i det skabte og som regerer over alt ved sin vilje og ord, kan og vil han tage sig af vores råb og lade lys skinne ind i vores hjerter. Gennem oprigtig bøn bliver vi bragt i forbindelse med Den Eviges sind. Måske har vi ikke på det tidspunkt noget overvældende bevis for, at frelserens ansigt er bøjet over os i medfølelse og kærlighed, men det er faktisk tilfældet. Vi mærker måske ikke hans synlige berøring, men hans hånd er på os i kærlighed og medfølende ømhed. {VTK 106.1}

Når vi kommer for at bede om nåde og velsignelse fra Gud, bør der være en ånd af kærlighed og tilgivelse i vores hjerter. Hvordan kan vi bede: „forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere,“ og alligevel besidde en utilgivende ånd? (Matt 6,12). Hvis vi forventer, at vores egne bønner bliver hørt, må vi tilgive andre på samme måde og i samme udstrækning, som vi håber selv at blive tilgivet. {VTK 107.1}

Udholdenhed i bøn er betingelsen for at modtage. Vi bør altid bede, hvis vi ønsker at vokse i tro og erfaring. Vi bør være „vedholdende i bønnen“. „Vær udholdende i bøn, våg med bøn og tak“ (Rom 12,12; Kol 4.2). {VTK 107.2}

Peter formaner de troende til at være „besindige og årvågne, så I kan bede“ (1 Pet 4,7). Paulus formaner os: „Bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak“ (fil 4,6). „Men I, mine kære, skal… bede i Helligånden. Bevar jer selv i Guds kærlighed“ (Jud 20,21). {VTK 108.1}

Uophørlig bøn er den uadskillelige forening mellem sjælen og Gud. Liv fra Gud strømmer ind i vores liv og fra vores liv flyder renhed og hellighed tilbage til Gud. {VTK 108.2}

Det er nødvendigt med udholdenhed i bøn; lad intet forhindre dig. Gør dig al mulig anstrengelse for at holde kommunikationen åben mellem Jesus og din sjæl. Brug hver lejlighed til at gå steder hen, hvor man plejer at holde bøn. De, som virkelig ønsker fællesskab med Gud, vil være at finde til bønnemøder, trofaste mod deres pligt og oprigtige og ivrige efter at høste alle de fordele, de kan opnå. De vil sørge for at benytte sig af enhver lejlighed til at placere sig, hvor de kan modtage lysstrålerne fra himlen. {VTK 108.3}

Vi bør bede i familien, og frem for alt må vi ikke forsømme bøn i det skjulte, for dette er sjælens liv. Det er umuligt for sjælen at blomstre, mens bønnen bliver forsømt. Familiebøn eller offentlig bøn alene er ikke nok. Lad i ensomhed sjælen blive lagt frem for Guds undersøgende øjne. Bøn i det skjulte skal kun høres af den bønhørende Gud. Intet nysgerrigt øre bør bære byrden af sådanne bønner. I skjult bøn er sjælen fri for omgivelsernes indflydelser, fri for forstyrrelser. Roligt og samtidig indtrængende vil den række frem mod Gud. Den indflydelse, som udgår fra ham, som ser i det skjulte, og hvis øre er åbent for at

høre bønnen, som stiger fra hjertet er fyldt af sødme og vedholdenhed. Ved rolig, simpel tro har sjælen fællesskab med Gud og opsamler stråler af guddommeligt lys, som styrker og giver kræfter i konflikten med Satan. Gud er vores fæstningstårn. {VTK 108.4}

Bed i et aflukket rum, og lad dit hjerte hæve sig mod Gud, når du foretager dine daglige gøremål. {VTK 109.1}

Det var sådan, Enok vandrede med Gud. Disse stille bønner stiger som værdifuld røgelse op for nådens trone. Satan kan ikke overvinde den, hvis hjerte er sådan fæstet på Gud. {VTK 109.2}

Der er ikke noget tidspunkt eller sted, hvor det er upassende at sende en bøn op til Gud. Der er intet, som kan forhindre os i at løfte vores hjerter i en ånd af oprigtig bøn. I mylderet på gaden eller midt i et forretningsmøde kan vi sende en forespørgsel op til Gud og bede om guddommelig vejledning, ligesom Nehemias, da han kom med sin forespørgsel foran Kong Artaxerxes. Uanset hvor vi er, kan vi finde et fællesskab med Gud. Vi bør altid have hjertets dør åben og lade en invitation stige op til Jesus om at komme og blive som en himmelsk gæst i sjælen. {VTK 109.3}

Selvom der måske er en uren, korrupt atmosfære omkring os, behøver vi ikke at indånde dens forpestede luft, men kan leve i himlens friske luft. Vi kan lukke døren til enhver uren fantasi og uhellige tanker ved at løfte sjælen ind i Guds nærvær gennem oprigtig bøn. De, hvis hjerter er åbne for at modtage støtte og velsignelse fra Gud, vil vandre i en helligere atmosfære end den, der er på jorden og vil have stadigt fællesskab med himlen. {VTK 110.1}

Vi bør have mere afklarede billeder af Jesus og en mere fuldkommen forståelse for værdien af evige virkeligheder. Hellighedens skønhed skal fylde Guds børns hjerter; og for at dette kan opnås, bør vi søge om guddommelige åbenbaringer af de himmelske ting. {VTK 110.2}

Lad sjælen blive draget opad, så Gud kan give os en mundfuld af den himmelske atmosfære. Vi kan holde os så tæt til Gud, at vores tanker ved enhver uventet prøvelse vil vende sig til ham, lige så naturligt som blomsten vender sig op mod solen. {VTK 110.3}

Fortæl Gud om dine ønsker, dine glæder, dine sorger, dine bekymringer og din frygt. Du kan ikke overbebyrde ham; du kan ikke gøre ham træt. Han, som kender tallet på dine hovedhår, er ikke ligegyldig over for sine børns behov. „Herren er barmhjertig og rig på nåde“ (Jak 5,11). Hans hjerte er berørt af vores sorger og vores tilkendegivelse af dem. Bring alt det, som bekymrer sindet, til ham. Intet er for stort for ham at bære, for han opretholder verdener, han hersker over alle ting i universet. {VTK 110.4}

Intet, som på nogen måde har med vores fred at gøre, er for småt til, at han lægger mærke til det. Der er ikke noget kapitel i vores liv, som er for mørkt for ham at læse; der er ingen kompliceret situation, som er for svær for ham at rede ud. Ingen ulykke kan ramme det

mindste af hans børn, ingen frygt kan plage sjælen, ingen glæde opmuntre, ingen oprigtig bøn kan slippe fra læberne, uden at vores himmelske far er klar over det, eller er øjeblikkeligt interesseret deri. „Han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår“ (Sl 147,3). Forholdet mellem Gud og hvert enkelt menneske er lige så enestående og fuldstændigt, som hvis der ikke havde været andre på jorden til at dele hans omsorg; som havde han opgivet sin elskede søn for blot det ene menneske. {VTK 111.1}

Jesus sagde: „Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer.“ „… så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn“ (Joh 16,26-27; 15,16). Men det at bede i Jesu navn er mere end bare det at nævne navnet ved begyndelsen og slutningen af bønnen. Det er at bede med Jesu sind og ånd, mens vi tror på hans løfter, sætter vores lid til hans nåde og gør hans gerninger. {VTK 111.2}

Gud forventer ikke, at nogen af os skal være eneboere eller munke eller trække os tilbage fra verden for at vie os selv til andagt og bøn. Livet må være som Kristi liv — mellem bjerget og folkemængden. Den, som ikke gør andet end at bede, vil hurtigt holde op med at bede, eller hans bønner vil blive til en højtidelig rutine. Når mennesker adskiller sig fra det sociale liv, fra området med kristen pligt og det at skulle bære et kors; når de holder op med at arbejde oprigtigt for mesteren, som arbejdede oprigtigt for dem, mister de bønnens indhold og har ikke noget formål med andagten. Deres bønner bliver personlige og selviske. De kan ikke bede på menneskehedens vegne eller for fremgangen i Kristi rige og om styrke til at arbejde med. {VTK 112.1}

Vi lider et tab, når vi forsømmer det privilegium, det er at være fælles om at styrke og opmuntre hinanden i tjenesten for Gud. Sandhederne i hans ord mister deres livskraft og vigtighed for vores sind. Vores hjerter holder op med at være oplyste og opstemte af deres helliggørende indflydelse, og det går ned ad bakke med vores åndelighed. I vores fællesskab som kristne mister vi meget ved vores mangel på sympati for hinanden. Den, som lukker sig selv inde, udfylder ikke den plads, som Gud havde tiltænkt ham. Den rigtige dyrkning af de sociale forhold i vores natur frembringer sympati for andre i os, og det er et middel til udvikling og styrkelse af os i vores tjeneste for Gud. {VTK 112.2}

Hvis kristne ville slutte sig sammen, tale med hinanden om Guds kærlighed og om de værdifulde sandheder om frelse, ville deres egne hjerter blive forfriskede, og de ville styrke hinanden. Vi kan dagligt lære af vores himmelske far, opnå en ny erfaring om hans nåde; da skal vi have et ønske om at tale om hans kærlighed; og idet vi gør dette, vil vores egne hjerter blive varme og opmuntrede. Hvis vi tænkte mere på og talte mere om Jesus, og mindre om os selv, ville vi besidde langt mere af hans nærvær. {VTK 113.1}

Hvis vi bare kunne tænke på Gud lige så ofte, som vi har bevis for hans omsorg for os, ville vi altid have ham i vores tanker og ville glædes ved at tale om ham og prise ham. Vi taler om midlertidige ting, fordi vi har interesse i dem. Vi taler om vores venner, fordi vi elsker

dem; vores glæder og vores sorger er bundet sammen med dem. Alligevel har vi uendelig meget mere grund til at elske Gud end til at elske vores jordiske venner; det burde være den mest naturlige ting i verden at have ham først i alle vores tanker, at tale om hans godhed og fortælle om hans magt. De rige gaver, han har givet os, var ikke beregnet til at optage vores tanker og kærlighed så meget, at vi ikke havde noget at give til Gud; de bør konstant minde os om ham og binde os med bånd af kærlighed og taknemmelighed til vores himmelske velgører. Vi bor for tæt ved jorden. Lad os løfte vores øjne mod døren til helligdommen i det høje, hvor lyset fra Guds herlighed skinner i Kristi ansigt. „Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham“ (Hebr 7,25). {VTK 113.2}

Vi bør prise Gud mere „for hans trofasthed og for hans undere mod mennesker“ (Sl 107,8). Vores andagtsøvelser bør ikke alene bestå i at bede og modtage. Lad os ikke kun tænke på vores behov men også på de goder, vi modtager. Vi beder ikke for meget, men vi er for sparsomme med at sige tak. Vi modtager konstant af Guds nåde, og hvor giver vi dog lidt udtryk for tak, hvor priser vi dog lidt Gud for, hvad han har gjort for os. {VTK 114.1}

I ældgammel tid sagde Gud til Israel, da de mødtes for at tjene ham: „Så skal I holde måltid dér for Herren jeres Guds ansigt, og I skal sammen med jeres familier glæde jer over alt, hvad I har erhvervet, det Herren din Gud har velsignet dig med“ (5 Mos 12,7). {VTK 114.2}

Det, som udføres til Guds ære, bør udføres med glæde og med sange fulde af pris og taknemmelighed, ikke med bedrøvelse og nedtrykthed. {VTK 115.1}

Vores Gud er en øm, nåderig far. Tjenesten for ham bør ikke ses på som en opgave, der tynger eller fortvivler hjertet. Det burde være en glæde at prise Herren og tage del i hans arbejde. Gud ønsker ikke, at hans børn, for hvem så fantastisk en frelse er blevet udformet, skal optræde, som om han var en hård, nøjeregnende censor. Han er deres bedste ven; og når de priser ham, forventer han at være sammen med dem for at velsigne og trøste dem, fylde deres hjerter med glæde og kærlighed. Herren ønsker, at hans børn skal føle trøst i hans tjeneste og finde mere glæde end besvær i hans arbejde. Han ønsker, at de, som kommer for at tilbede ham, skal tage værdifulde tanker med sig om hans omsorg og kærlighed, så de kan blive opmuntret i alle dagliglivets opgaver og kan få nåde til at handle ærligt og trofast i alle ting. Vi bør samles omkring korset. Kristus og Kristus som korsfæstet bør være fokus for vores opmærksomhed, vores samtaler, og for vores mest glædesfyldte følelser. Vi bør holde enhver velsignelse, vi modtager, i vores tanker, og når vi indser hans store kærlighed, bør vi være villige til at stole på og lægge alt i hænderne på ham, som blev naglet til korset for vores skyld. {VTK 115.2}

Sjælen stiger tættere på himlen på tilbedelsens vinger. Gud bliver tilbedt med sang og musik i de himmelske sale, og idet vi udtrykker vores taknemmelighed, nærmer vi os tilbedelsen hos de himmelske værter. „Den, der bringer takoffer, ærer Gud“ (Sl 50,23). Lad os med ærbødig glæde komme frem for vores skaber med „takkesang og klingende spil“ (Es 51,3). {VTK 116.1}

Kapitel 12—Hvad gør man med tvivl?

Mange, specielt de, som er unge i kristenlivet, bliver af og til bekymrede over de skeptiske spørgsmål, som melder sig. Der er mange ting i Bibelen, som de ikke kan forklare eller selv forstå, og Satan bruger disse ting til at ryste deres tro på Bibelen som en åbenbaring fra Gud. De spørger: „Hvordan skal jeg finde den rigtige vej? Hvis Bibelen virkelig er Guds ord, hvordan kan jeg så blive gjort fri for denne tvivl og frustration?“ {VTK 117.1}

Gud beder os aldrig om at tro uden at give tilstrækkelige beviser, som vi kan basere vores tro på. Hans eksistens, hans karakter og sandheden i hans ord er alt sammen understøttet ved vidnesbyrd, som appellerer til vores fornuft; og disse vidnesbyrd findes i overflod. Alligevel har Gud aldrig fjernet muligheden for tvivl. Vores tro må hvile på beviser, ikke demonstrationer. De, som ønsker at tvivle, vil have lejlighed til det; mens de, som virkelig ønsker at kende sandheden, vil finde rigeligt af beviser, de kan basere deres tro på. {VTK 117.2}

Det er umuligt for begrænsede hjerner fuldstændigt at fatte meningen med Den Uendeliges gerninger. For det bedst udviklede intellekt, det mest veluddannede sind, vil det hellige væsen altid forblive et mysterium: „Kan du finde frem til det dybeste i Gud? Kan du finde ind til det inderste i den Almægtige? Det er højere end himlen — hvad kan du udrette? Det er dybere end dødsriget — hvad kan du forstå?“ (Job 11,7-8). {VTK 117.3}

Apostlen Paulus udbryder: „O dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransagelige er hans domme, og hvor usporlige hans veje!“ (Rom 11,33). {VTK 118.1}

„Skyer og skymulm omgiver ham, retfærdighed og ret er hans trones grundvold“ (Sl 97,2). Ud fra de motiver, han handler, kan vi forstå så meget om hans forhold til os, at vi får øje på en grænseløs kærlighed og nåde forenet med uendelig magt. Vi kan forstå nøjagtig så meget af hans formål med os, som det er gavnligt for os at vide; og ud over dette bør vi stadig stole på den hånd, som er almægtig; det hjerte, som er fyldt med kærlighed. {VTK 118.2}

Ligesom dets guddommelige forfatters natur åbenbarer Guds ord mysterier, som aldrig kan blive fuldt forstået af begrænsede væsener. Syndens indtog i verden, legemliggørelsen af Kristus, genoprettelsen, opstandelsen og mange andre emner, som er fremholdt i Bibelen, er mysterier, som er for dybe til, at det menneskelige sind kan forklare det, eller overhovedet helt forstå det. Men vi har ingen grund til at tvivle på Guds ord, fordi vi ikke kan forstå hans forsyns mysterier. {VTK 118.3}

I den naturlige verden er vi konstant omgivet af mysterier, som vi ikke kan fatte. Selv den ydmygeste form for liv er et problem, som de viseste filosoffer står magtesløse over for at forklare. Overalt er der undere, der går over vores fatteevne. Kan vi så være overraskede over at opdage, at der i den åndelige verden også er mysterier, som vi ikke kan fatte? Problemet ligger udelukkende i menneskehjernens svaghed og indskrænkethed. I Bibelen har Gud givet

os tilstrækkeligt bevismateriale for deres guddommelighed, og det er ikke meningen, at vi skal tvivle på hans ord, fordi vi ikke kan forstå alle hans forsyns mysterier. {VTK 119.1}

Apostlen Peter siger, at der i skriften er „nogle ting, som er vanskelige at forstå, og som ukyndige og ubefæstede sjæle fordrejer — men det gør de jo også med de øvrige skrifter — til deres eget fordærv“ (2 Pet 3,16). Vanskelighederne i skriften er blevet brugt af skeptikere som et argument imod Bibelen; men det er de langt fra, de sammensætter et stærkt bevis på dens guddommelige inspiration. Hvis den ikke indeholdt nogen beskrivelse af Gud, anden end hvad vi let kunne forstå; hvis hans storhed og majestæt kunne blive fattet af begrænsede hjerner, så ville Bibelen ikke bære de utilslørede kendetegn på guddommelig autoritet. Selve storheden og mysterierne i de temaer, den indeholder, burde inspirere til tro på den som Guds ord. {VTK 119.2}

Bibelen fremholder sandheden med en enkelthed og en perfekt tilpasning til de behov og længsler, der er i menneskehjertet, som har forbløffet og tryllebundet de mest kultiverede hjerner, mens det sætter den mest ydmyge og udannede person i stand til at forstå vejen til frelse. Og alligevel gør disse enkelt fremstillede sandheder krav på emner så opløftede, så vidtrækkende, så uendeligt langt ud over menneskets fatteevne, at vi kun kan acceptere dem, fordi Gud har udtalt dem. Således er frelsesplanen åbenbaret for os, for at enhver sjæl kan se, hvilke skridt han eller hun bør tage i omvendelse til Gud og tro på vores Herre Jesus Kristus for at blive frelst på Guds bestemte måde. Og alligevel ligger der under disse let forståelige sandheder mysterier gemt om hans herlighed — mysterier som ikke kan granskes af sindet, og dog inspirerer de den, som oprigtigt søger efter sandheden med ærbødighed og tro. Jo mere han eller hun leder i Bibelen, jo dybere bliver hans eller hendes overbevisning om, at det er den levende Guds ord, og menneskets fornuft bøjer sig for den guddommelige åbenbarings majestæt. {VTK 120.1}

At anerkende, at vi ikke fuldstændigt kan fatte de store sandheder i Bibelen, vil bare sige, at den begrænsede hjerne ikke er i stand til at fatte det uendelige; at mennesket med sin begrænsede forstand ikke kan forstå Den Alvidendes hensigter. {VTK 121.1}

Fordi de ikke kan fatte alle dets mysterier, afviser skeptikeren og den vantro Guds ord; og ikke alle, som påberåber sig at tro på Bibelen, er uden for fare på dette punkt. Apostlen siger: „Se til, brødre, at der aldrig i nogen af jer skal være et ondt, vantro hjerte, så der sker frafald fra den levende Gud“ (Hebr 3,12). Det er godt at studere grundigt, hvad Bibelen lærer, og at granske „selv Guds dybder“ i den udstrækning, de er åbenbaret i Bibelen (1 Kor 2,10). „De skjulte ting hører Herren vor Gud til, de åbenbare hører for evigt os og vores børn til“ (5 Mos 29,28). Men det er Satans værk at forhindre sindets undersøgende magt. En vis stolthed blander sig i overvejelserne om Bibelens sandhed, så mennesker bliver utålmodige og føler sig afmægtige, hvis de ikke kan forklare hver del af Bibelen til deres egen tilfredsstillelse. Det er for ydmygende for dem at anerkende, at de ikke forstår de inspirerede ord. De er ikke villige til at vente tålmodigt på, at Gud skal finde dem parate til, at han kan afsløre sandhederne for

dem. De mener, at deres mangelfulde menneskelige kundskab er tilstrækkelig til at sætte dem i stand til at fatte skriften, og da de ikke er i stand til dette, fornægter de simpelthen dens autoritet. Det er rigtigt, at mange teorier og doktriner, som tilsyneladende er udledt af Bibelen, ikke har noget grundlag i dens lære og faktisk strider mod hele tanken om inspiration. Disse emner har været årsag til tvivl og forvirring i mange sind. De er imidlertid ikke et udtryk for Guds ord, kun menneskets fordrejede version af det. {VTK 121.2}

Hvis det var muligt for skabte væsner at opnå en fuld forståelse af Gud og hans gerning, så ville der, når man havde nået dette punkt, ikke være nogen videre opdagelser om sandhed, ingen vækst i viden, ingen videre udvikling af sindet eller hjertet. Gud ville ikke længere være den øverste; og mennesket, hvis det havde nået grænsen for kundskab og det opnåelige, ville holde inde med at gøre fremskridt. Lad os takke Gud for, at dette ikke er tilfældet. Gud er uendelig; i ham er „alle visdommens og kundskabens skatte skjult“ (Kol 2,3). Og i al evighed vil mennesket altid granske, altid lære, og alligevel aldrig have udforsket hans kundskabs skatte, hans godhed, og hans magt. {VTK 122.1}

Gud ønsker at sandhederne i hans ord — selv i dette liv — til stadighed skal åbenbares for hans folk. Der er kun én måde, hvorpå denne viden kan blive opnået. Vi kan kun bestræbe os på at opnå en forståelse af Guds ord gennem oplysning fra Ånden, ved hvem ordet blev givet. „Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud.“ „Thi Ånden ransager alt, selv Guds dybder“ (1 Kor 2,11.10). Og frelserens løfte til sine efterfølgere var: „Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer til hele sandheden… for han skal tage af mit og forkynde det for jer“ (Joh 16,13-14). {VTK 122.2}

Gud ønsker, at mennesket skal bruge sin fornuft; og studiet af Bibelen vil styrke og opløfte sindet som intet andet studium. Samtidig bør vi være forsigtige med at guddommeliggøre fornuften, som er underlagt menneskehedens skrøbelighed og sårbarhed. Hvis ikke vi ønsker, at skriften skal være formørket for vores forståelse, så de enkleste sandheder ikke vil kunne forstås, er vi nødt til at have enkelhed og tro som et lille barn, være parate til at lære og søge hjælp fra Helligånden. En fornemmelse for Guds visdom og magt og for vores manglende evne til at fatte hans storhed bør inspirere os med ydmyghed, og vi bør åbne hans ord, som vi ville gøre det, hvis vi skulle møde ham — med hellig ærbødighed. Når vi har med Bibelen at gøre, er fornuften nødt til at anerkende en autoritet, som er den overlegen, og hjerte og sind skal bøje sig for den store JEG ER. {VTK 123.1}

Der er mange af de ting, som tilsyneladende er vanskelige og uigennemskuelige, som Gud vil gøre enkle og simple for dem, som søger forståelse for dem på denne måde. Men uden vejledning fra Helligånden vil vi altid være tilbøjelige til at fordreje skriften eller fejlfortolke den. Der er megen læsning i Bibelen, som er uden gavn og i mange tilfælde gør aktivt skade. Når Guds ord åbnes uden ærbødighed og uden bøn; når tankerne og hengivenheden ikke er centreret omkring Gud eller er i samklang med hans vilje, vil sindet være formørket af tvivl; og ved selve studiet af Bibelen vil dets skepsis blive forstærket. Fjenden tager kontrol over

tankerne, og han opfordrer til fortolkninger, som ikke er korrekte. Når mennesker ikke i ord og handlinger søger at være i harmoni med Gud, da vil de, uanset hvor belæste de så end er, være tilbøjelige til at tage fejl i deres forståelse af skriften, og man kan ikke stole på deres forklaringer. De, som leder i Bibelen efter uoverensstemmelser, har ikke åndelig indsigt. Med et forvrænget syn vil de få øje på mange grunde til at tvivle og mistro ting, som i virkeligheden er enkle og simple. {VTK 124.1}

Selvom de forsøger at skjule det, så er den virkelige grund til tvivl og skepsis i de fleste tilfælde kærlighed til synden. Levereglerne og forbeholdene i Guds ord er ikke velkomne i det stolte hjerte, som elsker

synd, og de, som ikke er villige til at adlyde dets krav, er klar til at tvivle på dets autoritet. For at nå frem til sandheden er det nødvendigt at have et oprigtigt ønske om at kende sandheden og et villigt hjerte til at følge den. Og alle, som kommer med denne ånd for at studere Bibelen, vil finde en overflod af beviser for, at det er Guds ord, og de kan komme til at forstå de sandheder, som vil gøre dem forstandige til frelse. {VTK 125.2}

Kristus sagde: „Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv“ (Joh 7,17). I stedet for at stille spørgsmål og kritisere det, du ikke forstår, så læg mærke til det lys, som allerede skinner på dig, og du vil da modtage større lys. Ved Kristi nåde skal du gøre hver en pligt, som er blevet gjort klart for din forståelse, og du vil blive i stand til at forstå og gøre det, som du nu er i tvivl om. {VTK 125.1}

Der er beviser, som er tilgængelige for alle — fra den mest veluddannede til den ulærde — beviser som kommer gennem erfaring. Gud indbyder os til at bevise sandhederne i hans ord og sandheden om hans løfter over for os selv. Han byder os: „Smag og se, at Herren er god“ (Sl 34.8). I stedet for at være afhængige af, hvad andre siger, skal vi selv smage. Han fastslår: „Bed, og I skal få“ (Joh 16,24). Hans løfter vil blive opfyldt. De er aldrig slået fejl; de kan aldrig slå fejl. Og idet vi nærmer os Jesus og glæder os over hans kærligheds storhed, vil vores tvivl og formørkelse forsvinde i lyset af hans nærvær. {VTK 125.2}

Apostlen Paulus siger, at Gud „friede os ud af mørkets magt og flyttede os over i sin elskede søns rige“ (Kol 1,13). Og alle, som er gået fra døden ind til livet, har dermed bekræftet, at „Gud er sanddru“ (Joh 3,33). Han kan bevidne: „Jeg havde brug for hjælp og fandt den i Jesus. Hvert et behov blev dækket, sulten i min sjæl blev mættet; og nu er Bibelen for mig åbenbaringen af Jesus Kristus. Spørger du, hvorfor jeg tror på Jesus? Fordi han er en guddommelig frelser for mig. Hvorfor tror jeg på Bibelen? Fordi jeg har fundet ud af, at det er Guds talerør til min sjæl.“ Vi kan inde i os selv bære vidnesbyrdet om, at Bibelen er sand, at Kristus er Guds søn. Vi ved, at det ikke er snedigt udformede fabler, vi følger. {VTK 126.1}

Peter byder sine brødre: „Voks i nåde og erkendelse af vor Herre og frelser, Jesus Kristus“ (2 Pet 3,18). Når Guds folk vokser i nåden, vil de fortsat tilegne sig en tydeligere forståelse af hans ord. De vil se nyt lys og skønhed i dets hellige sandheder. Dette har været tilfældet i

kirkens historie gennem alle tider, og det vil det blive ved med indtil enden. „Retfærdiges sti er som lysskæret, der bliver lysere, til dagen er på sit højeste“ (Ordsp 4,18). {VTK 126.2}

Ved tro kan vi se det hinsides og fatte Guds ønske om et voksende intellekt, en forening af menneskelige egenskaber med det guddommelige og hele sjælens direkte kontakt med lysets kilde. Vi kan glæde os over, at alt det, som har forundret os ved Guds forsyn, vil blive gjort klart. Ting, som er vanskelige at forstå, vil da blive forklaret; og hvor vores begrænsede hjerner kun så forvirring og ødelagte muligheder, vil vi opdage den mest fuldendte og smukke harmoni. {VTK 127.1}

„Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud“ (1 Kor 13,12). {VTK 127.2}

Kapitel 13—Glæde i Herren

Guds børn kaldes til at være Guds repræsentanter, som viser Herrens godhed og nåde. Sådan som Jesus åbenbarede Faderens sande karakter for os, sådan bør vi åbenbare Kristus for en verden, som ikke kender hans ømme, medfølende kærlighed. „Ligesom du har udsendt mig til verden," sagde Jesus, „har jeg også udsendt dem til verden… Jeg i dem og du i mig… for at verden skal forstå, at du har udsendt mig" (Joh 17,18.23). Apostlen Paulus siger til disciplene om Kristus: „I er et Kristus-brev," „som kendes og læses af alle mennesker" (2 Kor 3,3-2). Gennem hvert af sine børn sender Jesus et brev til verden. Hvis du er Kristi efterfølger, sender han et brev gennem dig til din familie, til landsbyen, til gaden, hvor du bor. Jesus, som bor i dig, ønsker at tale til hjerterne i dem, som ikke kender ham. De læser ikke i Bibelen og hører ikke den stemme, som taler til dem på dens sider; de ser ikke Guds kærlighed i hans gerninger. Men hvis du er en sand repræsentant for Jesus, kan det være gennem dig, de bliver ført til at forstå noget af hans godhed og vundet til at elske og tjene ham. {VTK 128.1}

Kristne er blevet sat som lysbærere på vejen til himlen. De skal genspejle det lys, som skinner på dem fra Kristus til verden. Deres liv og karakter bør være sådan, at andre gennem dem vil få den rette opfattelse af Kristus og hans tjeneste. {VTK 128.2}

Hvis vi repræsenterer Kristus, vil vi få hans tjeneste til at se attraktiv ud, hvilket den virkelig er. Kristne, som samler mismod og bedrøvethed og brok og klager i deres sjæle, giver andre et falsk billede af Gud og livet som kristen. De giver det indtryk, at Gud ikke er glad for at se sine børn glade, og gennem dette giver de et falsk vidnesbyrd om vores himmelske far. {VTK 129.1}

Satan hoverer, når han kan føre Guds børn ud i tvivl og fortvivlelse. Han glæder sig over at se os have mistillid til Gud og tvivle på hans vilje og magt til at frelse os. Han elsker at få os til at føle, at Herren vil gøre os skade med sit forsyn. Det er Satans værk at fremstille Herren som en person uden medlidenhed og medynk. Satan giver en falsk fremstilling af sandheden om Gud. Han fylder fantasien med falske forestillinger om Gud. Og i stedet for at dvæle ved sandheden med hensyn til vores himmelske far, fæstner vi også vores sind på Satans falske fremstillinger og vanærer Gud ved at tvivle på ham og skumle mod ham. Satan forsøger altid at gøre det religiøse liv til et glædesløst liv. Han ønsker, at det skal fremstilles som slidsomt og vanskeligt; og når den kristne fremholder dette syn i sit eget syn på religion, er han, gennem sin vantro, en støtte for Satans forsøg på at vildlede. {VTK 129.2}

Mange, som går på livets vej, dvæler ved deres fejltagelser og fiaskoer og skuffelser, og deres hjerter er fyldt med sorg og nedtrykthed. Mens jeg var i Europa, skrev en søster, som havde gjort dette og var dybt fortvivlet, til mig og bad om nogle opmuntrende ord. Aftenen efter at jeg havde læst hendes brev, drømte jeg, at jeg var i en have, og den, som så ud til at være havens ejer, ledte mig ad dens stier. Jeg plukkede blomster og nød deres duft, da denne søster, som havde gået ved siden af mig, påkaldte sig min opmærksomhed og gjorde mig

opmærksom på noget grimt tornekrat, som lå i vejen for hende. Dér stod hun klagende og sørgende. Hun gik ikke på stien eller fulgte turføreren, men gik blandt tjørn og tornekrat. {VTK 130.1}

„Åh," klagede hun, „er det ikke en skam, at denne smukke have er ødelagt af torne?" Så sagde turføreren: „Lad tornene være i fred, for de kommer bare til at såre dig. Saml roserne, liljerne og nellikerne." {VTK 130.2}

Har der slet ikke været lyse pletter i din erfaring? Har du ikke oplevet nogen værdifulde tidspunkter, hvor dit hjerte bankede med glæde som følge af Guds ånd? Når du ser tilbage på kapitlerne i dit liv, finder du da slet ingen lyse sider? Er Guds løfter ikke som de duftende blomster, der vokser på begge sider af stien? Vil du ikke lade deres skønhed og sødme fylde dit hjerte med glæde? {VTK 130.3}

Tjørn og torne vil kun såre dig og give dig smerte; og hvis du kun samler på disse ting og viser dem til andre, forhindrer du så ikke dem omkring dig i at gå på livets vej, samtidig med at du selv afviser Guds godhed? {VTK 131.1}

Det er ikke klogt at samle på alle de ubehagelige minder fra fortiden, — dens uretfærdigheder og skuffelser — at tale om dem og klage over dem, indtil vi bliver overvældet af modløshed. En modløs sjæl er fyldt med mørke, som lukker Guds lys ude og kaster en skygge over andres vej. {VTK 131.2}

Tak Gud for de lyse billeder, som han har givet os. Lad os samle de glade forvisninger om hans kærlighed sammen, så vi altid kan se på dem: Guds søn som forlader sin Faders trone og klæder sin guddommelighed i menneskelighed, så han kan redde menneskene fra Satans magt; hans triumf på vores vegne, da han åbnede himlen for menneskene og afslørede det rum for os, hvor guddommen åbenbarer hans herlighed; den faldne race, der løftes op af ødelæggelsens afgrund, som den var faldet ned i, får genoprettet forbindelsen til den uendelige Gud og iklædes Kristi retfærdighed og løftes op på hans trone efter at have udholdt den guddommelige prøvelse gennem tro på vores frelser — det er disse billeder, som Gud ønsker, vi skal dvæle ved. {VTK 131.3}

Når vi tilsyneladende tvivler på Guds kærlighed og hans løfter, vanærer vi ham og gør hans Helligånd ondt. Hvordan ville en mor føle det, hvis hendes børn konstant klagede over hende, som om hun ikke gjorde tingene af hensyn til deres velbefindende, selvom hun hele sit liv havde forsøgt at fremme deres interesser og give dem trøst? Forestil dig, at de tvivler på hendes kærlighed; det ville knuse hendes hjerte. Hvordan ville enhver forælder have det med at blive behandlet sådan af deres børn? Og hvordan kan vores himmelske far synes om os, når vi tvivler på hans kærlighed, som har fået ham til at give sin egen søn, for at vi kan få liv? Apostlen skriver: „Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke os alt?" (Rom 8,32). {VTK 132.1}

Og hvor mange siger så ikke alligevel med handlinger, hvis ikke med deres ord: „Herren mener ikke dette i mit tilfælde. Måske elsker han andre, men han elsker ikke mig.“ Alt dette skader din sjæl: for med hvert ord af tvivl, du udtaler, inviterer du Satans fristelser; det styrker tendensen i dig til at tvivle, og det sender englene bort i sorg. Når Satan frister dig, så udtal ikke et ord om tvivl eller mørke. Hvis du vælger at åbne døren for hans forslag, vil dit sind fyldes af mistro og oprørske spørgsmål. Hvis du sætter ord på dine følelser, så vil hver tvivl, du giver udtryk for, ikke alene påvirke dig selv, men den er et frø, som vil vokse og bære frugt i andres liv, og det kan være umuligt at modvirke dine ords indvirkning. Du vil måske selv være i stand til at klare dig igennem en tid med fristelser og Satans snarer, men andre, som er blevet rystet af din påvirkning, er måske ikke i stand til at flygte fra den mistro, du har bragt til veje. Det er så vigtigt kun at tale om de ting, som vil give åndelig styrke og liv! {VTK 132.2}

Engle lytter til, hvilken slags fortælling du giver verden om din himmelske far. Lad din samtale være om ham, som lever for at gå i forbøn for dig foran sin himmelske far. Når du tager en vens hånd, så lad der være pris til Gud på dine læber og i dit hjerte. Dette vil dreje hans tanker hen mod Jesus. {VTK 133.1}

Alle kommer ud for prøvelser; sorger som er vanskelige at bære, fristelser som er vanskelige at modstå. Fortæl ikke dine kvaler til andre dødelige mennesker, men læg alt frem for Gud i bøn. Gør det til en regel ikke at give udtryk for et ord af tvivl eller nedtrykthed. Du kan gøre meget for at gøre andres liv lysere og styrke deres indsats gennem opmuntringer og håb. {VTK 133.2}

Mangen en tapper sjæl er alvorligt presset af fristelser og på nippet til at besvime i konflikten med selvet og med det ondes magter. Gør ikke sådan en sjæl nedtrykt i hans kamp. Du skal opmuntre ham med tapre, håbefulde ord, som kan hjælpe ham på vej. Derved skinner Kristi lys fra dig. „Ingen af os lever for sig selv“ (Rom 14,7). Ved vores ubevidste indflydelse kan andre blive opmuntret og styrket, eller de kan blive modløse og ledt bort fra Kristus og sandheden. {VTK 133.3}

Der er mange, som har en fejlagtig opfattelse af Kristi liv og karakter. De tror, at han var blottet for varme og solskin, at han var streng, alvorlig og glædesløs. I mange tilfælde er hele den religiøse oplevelse farvet af dette dystre billede. {VTK 134.1}

Det siges ofte, at Jesus græd, men at man aldrig hører om, at han smilede. Vores frelser var i sandhed en sorgens mand og kendt med sorg, for han åbnede sit hjerte for alle menneskers lidelser. Men selvom hans liv var fuldt af selvfornægtelse og overskygget af smerte og omsorg, var hans ånd ikke knust. Hans fremtoning bar ikke udtryk af sorg og begrædelse, men altid med fredfyldt værdighed. Hans hjerte var et kildevæld af liv, og hvor end han gik, bragte han hvile og fred, glæde og tilfredshed. {VTK 134.2}

Vores frelser var dybt alvorlig og intenst oprigtig, men aldrig nedtrykt eller modløs. De personer, som efterligner ham, vil være fulde af oprigtig målrettethed; de vil være i besiddelse af en dyb følelse af ansvarlighed. Overfladiskhed vil blive undertrykt; der vil ikke findes nogen støjende selskaber, ingen usmagelig morskab; men Jesu religion giver fred som en flod. Den kvæler ikke glædens lys; den lægger ikke bånd på det gode humør eller kaster skygger på det strålende, smilende ansigt. Kristus kom ikke for at blive tjent, men for at tjene; og når hans kærlighed hersker i hjertet, vil vi følge hans eksempel. {VTK 134.3}

Hvis vi først og fremmest holder regnskab med de uretfærdige handlinger, andre gør, vil det være umuligt for os at elske dem, ligesom Kristus har elsket os. Men hvis vores tanker dvæler ved Kristi forunderlige kærlighed og medfølelse for os, så vil den samme ånd strømme ud til andre. Vi bør elske og respektere hinanden til trods for fejl og ufuldkommenheder, som vi ikke kan undgå at lægge mærke til. Ydmyghed og mindre tiltro til selvet bør dyrkes sammen med en tålmodig ømhed over for andres fejl. Dette vil kvæle enhver hæmmende egoisme og gøre os storsindede og gavmilde. {VTK 135.1}

Salmisten siger: „Stol på Herren og gør det gode, så kan du trygt bo i landet“ (Sl 37,3). „Stol på Herren“. Hver dag har sine byrder, sine bekymringer og frustrationer; og når vi møder hinanden, er vi mere end villige til at tale om vores problemer og prøvelser. Lånte problemer trænger sig på, vi svælger i de mange ting, vi er bange for, og der gives udtryk for en sådan byrde af bekymringer, at man skulle tro, at vi ikke havde en medfølende, kærlig frelser, som er klar til at høre alle vores bønner, og som ønsker at være en nærværende hjælp, når vi har brug for det. {VTK 135.2}

Nogle er altid bange for et eller andet og låner problemer af andre. Hver dag er de omgivet af Guds kærlighed; hver dag nyder de goderne ved hans forsyn; men de overser disse nærværende velsignelser. Deres sind dvæler altid ved noget ubehageligt, som de frygter kan komme; eller måske har de virkelig et problem, som, selvom det er lille, blænder deres øjne og gør dem blinde for mange ting, som de bør være taknemmelige for. De vanskeligheder, de møder, fører dem ikke til Gud, deres eneste kilde til hjælp, men adskiller dem fra ham, fordi de vækker uro og utilfredshed. {VTK 136.1}

Gør vi klogt i på denne måde at være vantro? Hvorfor skulle vi være utaknemmelige og mistroiske? Jesus er vores ven; hele himlen er interesseret i vores velbefindende. Vi bør ikke tillade hverdagslivets problemer og bekymringer at plage sindet og få os til at sænke hovedet. Hvis vi tillader, at dette sker, vil der altid være noget, som ærgrer og irriterer. Vi bør ikke kaste os ud i en bekymring, som bare ærgrer og slider os ned, og som ikke hjælper os med at bære vores prøvelser. {VTK 136.2}

Du er måske rådvild med hensyn til dine forretninger; dine udsigter bliver måske mørkere og mørkere, og du trues måske af tab; men bliv ikke modløs; kast dine bekymringer på Gud, og forbliv rolig og positiv. Bed om visdom til at klare dine problemer med betænksomhed, så du derved kan afbøde tab og katastrofe. Gør alt, hvad du kan, for at frembringe et positivt

resultat. Jesus har lovet sin hjælp, men ikke uden vores anstrengelser. Når vi, idet vi sætter vores lid til vores hjælper, har gjort alt, hvad vi kan, så acceptér resultatet med glæde. {VTK 137.1}

Det er ikke Guds mening, at hans folk skal nedbøjes af bekymringer. Men vores Herre bedrager os heller ikke. Han siger ikke: „Frygt ikke; der er ingen farer på din vej." Han ved, at der er prøvelser og farer, og han behandler os derefter. Han hævder ikke, at han vil tage sit folk ud af en verden af synd og ondskab, men han viser hen til et aldrig svigtende ly. Hans bøn for sine disciple var: „Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde." Han siger: „I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden" (Joh 17,15;16,33). {VTK 137.2}

I bjergprædikenen lærte Kristus sine disciple værdifulde lektier med hensyn til nødvendigheden af at stole på Gud. Disse lektier var udformet til at opmuntre Guds børn gennem alle tider, og de lyder endnu i vores tid fulde af oplysning og trøst. Frelseren henledte sine disciples opmærksomhed på fuglene i luften, når de kvidrede deres pris i sang, uvidende om bekymrende tanker, for „de sår ikke og høster ikke." Og på trods af det sørger den himmelske far for deres behov. Frelseren spørger: „er I ikke langt mere værd end de?" (Matt 6,26). Menneskets og dyrenes store forsørger åbner sine hænder og sørger for alle sine skabninger. De må samle de korn, han har spredt rundt omkring dem. De skal selv tilpasse materialerne til at bygge deres reder med. De skal fodre deres unger. De går med sang til arbejdet, for „jeres himmelske fader giver dem føden". Og „er I ikke langt mere værd end de?" Er du ikke, som en intelligent, åndelig tilbeder, af meget større værdi end fuglene i luften? Mon ikke vores skaber, som opretholder vores liv, og som dannede os i sit eget guddommelige billede, vil sørge for os, hvis bare vi stoler på ham? {VTK 138.1}

Kristus henledte sine disciples opmærksomhed på blomsterne på engene, der vokser i frodighed og lyser op med deres enkle skønhed, som den himmelske far har givet dem som et udtryk for sin kærlighed til mennesket. Han sagde: „Læg mærke til, hvordan markens liljer gror." Disse naturlige blomsters skønhed og enkelhed overgår langt Salomos pragt. Det smukkeste stykke kunst, som er frembragt ved kunstnerisk udfoldelse, kan ikke tåle sammenligning med den naturlige ynde og strålende skønhed i blomsterne fra Guds skaberhånd. Jesus spørger: „Klæder Gud således markens græs, som står i dag, og som i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidet troende?" (Matt 6,28.30). Hvis Gud, den guddommelige kunstner, giver de simple blomster, som går til på én dag, udsøgte forskellige farver, hvor meget større omhu vil han så ikke have for dem, som er skabt i hans eget billede? Denne Kristi lektie er en irettesættelse til de bekymrede tanker, frustrationen og tvivlen i det troløse hjerte. {VTK 138.2}

Herren ønsker, at alle hans sønner og døtre skal være glade, fredfyldte og lydige. Jesus siger: „Min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke

forfærdes og ikke være modløst!“ „Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen“ (Joh 14,27;15,11). {VTK 139.1}

Glæde, som søges ud fra selviske motiver uden for pligtens vej, er uligevægtig, ustadig og midlertidig; den forsvinder, og sjælen fyldes med ensomhed og sorg; men der er glæde og tilfredsstillelse i Guds tjeneste; den kristne bliver ikke overladt til at gå på usikre stier; han eller hun bliver ikke overladt til egoistiske ærgrelser og skuffelser. Hvis vi ikke har del i dette livs behageligheder, kan vi stadig glæde os over at se frem til det liv, som kommer. {VTK 139.2}

Men selv her kan de kristne føle glæden ved at have fællesskab med Kristus; de kan få hans kærligheds lys, den vedvarende trøst ved hans nærvær. Hvert skridt i livet kan bringe os tættere på Jesus, kan give os en dybere erfaring med hans kærlighed og kan bringe os et skridt nærmere til fredens velsignede hjem. Lad os da ikke miste tiltroen, men have en fast forvisning, fastere end nogensinde før. „Så langt har Herren hjulpet os,“ og han vil hjælpe os helt indtil slutningen. (1 Sam 7,12). Lad os se hen til de monumentale søjler, der minder os om, hvad Herren har gjort for at trøste os og for at frelse os fra ødelæggerens hånd. Lad os huske på al den barmhjertige nåde, som Gud har vist os — de tårer, han har tørret bort, de smerter, han har lindret, de bekymringer, han har fjernet, den frygt, han har jaget bort, de behov, som er blevet dækket, de velsignelser, der er givet — derigennem styrker vi os selv til alt det, som ligger foran os på resten af vores pilgrimsrejse. {VTK 140.1}

Vi kan ikke andet end forvente nye problemer i den kommende konflikt, men vi kan se tilbage på det, der ligger bag os, såvel som det, der ligger foran os, og sige: „Så langt har Herren hjulpet os.“ „Som din dag så skal din styrke være“ (5 Mos 33,25). Prøvelsen vil ikke overgå den styrke, som vi modtager for at kunne bære den. Så lad os gå i gang med vores arbejde der, hvor vi finder det, idet vi tror, at hvad end der kommer, så vil styrken gives i forhold til den prøvelse, vi må udholde. {VTK 140.2}

Og da vil himlens porte åbne sig for at lukke Guds børn ind, og fra herlighedens konges læber lyder velsignelsen for deres ører som den sødeste musik: {VTK 141.1}

„Kom hid, min Faders velsignede, og arv det rige, som var jer beredt fra verdens grundvold blev lagt“ (Matt 25,35). {VTK 141.2}

Da vil de forløste blive budt velkommen til det hjem, som Jesus gør klar til dem. Dér vil deres følgesvende ikke være de onde på jorden, løgnere, ægteskabsbrydere, afgudsdyrkere, de urene og vantro; men de vil være sammen med dem, som gennem Kristus har overvundet Satan og gennem guddommelig nåde formet en perfekt karakter. Enhver syndig tendens, enhver ufuldkommenhed, som plager dem her, er blevet fjernet af Kristi blod, og hans herligheds storhed og klarhed, som langt overstiger solens klarhed, bliver givet dem. Og den moralske skønhed, hans karakters fuldkommenhed, lyser ud fra dem, og værdien af dette

overgår langt den udvendige skønhed. De står uden fejl foran den store hvide trone, hvor de deler englenes værdighed og privilegier. {VTK 141.3}

Set i lyset af den vidunderlige arv, som kan blive hans, „hvad skal en mand give i pant for sin sjæl?“ (Matt 16,26). Han kan være fattig og alligevel bære en rigdom og værdighed med sig, som verden aldrig vil kunne give. Den sjæl, som er omvendt og renset fra synd, og som fuldt ud helliger sig Guds tjeneste, er af uvurderlig værdi; og der er glæde i himlen i Guds og englenes nærvær over hver enkelt sjæl, som bliver frelst, en glæde som udtrykkes i sange fyldt med hellig triumf. {VTK 142.1}

Vejen til Kristus er sådan en bog, man vender tilbage til. Den blev skrevet af en amerikansk kvinde for over hundrede år siden, men formår endnu i dag at påvirke mennesker i hele verden. Millioner af mennesker har fundet tro, håb og glæde i denne bog, som hjælper læseren til at finde dybere værdier i tilværelsen. Selv i det 21. århundrede, hvor den materielle velstand i verden aldrig har været større, plages mange stadig af en længsel efter noget mere, noget dybere, noget evigt. {VTK 143.1}

Vejen til Kristus fører læseren på en vandring ind i den kristne tros kernebegreber, og præsenterer kristendommens centrum: Jesus Kristus. Letforståeligt, men alligevel dybsindigt, forklarer bogen, hvordan man kan finde mening og indhold i et liv med Jesus. {VTK 143.2}

Bogen er en af de mest oversatte bøger i verden. Også for Dansk Bogforlag er det sådan en bog, man vender tilbage til, og på grund af stadig efterspørgsel udgives den nu for 9. gang på dansk. {VTK 143.3}

Du bør læse Vejen til Kristus mindst én gang. Men vi kan ikke love, at det bliver den sidste, eller at dit liv vil være helt det samme bagefter. {VTK 143.4}

I Forventning om Enden

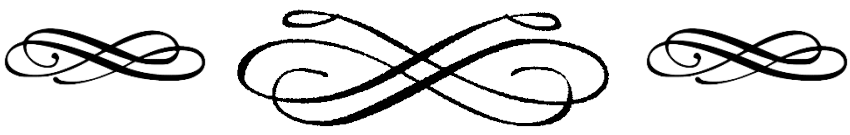

`